

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 15 SAYI: 82 Kasım-Aralık 2004

Bir Filistinli: Yaser Arafat

Felluce Gibi Yar,
Bağdat Gibi Diyar
Olmaz!

Bu iş tamam!
17 Aralıkta Avrupalıyız!

AB,
Askeri Darbe Yapabilir mi?
(Anti-Militarist, Anti-Şeriatçı, Anti-Faşist vs.
Sivil Toplumcu Darbe)

Alt-Kimlik, Üst-Kimlik, Anayasal Vatandaşlık,
Türkler, Kürtler, Türkiyeliler
ve Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı

Avrupa'da Neler Oluyor?
“En İyi Entegrasyon Asimilasyondur”

Piyasaların AKP Sevgisi
Nereden İleri Geliyor?

- Adı: Yaser Arafat.
Kod Adı: Abu Amar.
Ülkesi: İşgal altında Filistin.
Mesleği: Filistinli.
- 3 BİR FİLİSTİNLİ:
YASER ARAFAT
- Amerikan emperyalizminin
işgaline direnen Felluce üzerine.
- 5 FELLUCE GİBİ YAR,
BAĞDAT GİBİ DİYAR
OLMAZI!
- Belli çevrelerin AB'ye girerek
işlerin düzeleceği beklentisini ayakta
tutma çabaları üzerine bir yazı.
- 8 BU İŞ TAMAM!
17 ARALIKTA AVRUPALIYIZ!
- Avrupa Ordusu kurma hazırlıklarının hızlandığı, "sivil darbe"lerin birbiri ardına tezgahlandığı koşullarda AB'nin "demokratik" görünümü üzerine.
- 11 AB,
ASKERİ DARBE
YAPABİLİR Mİ?
- AB üyeliği adına yapılan her türlü dezinformasyon koşullarında ulusal sorun üzerine bir değerlendirme.
- 21 ALT-KİMLİK, ÜST-KİMLİK,
ANAYASAL VATANDAŞLIK,
TÜRKLER, KÜRTLER, TÜRKİYELİLER
VE ULUSLARIN KADERLERİNİ
TAYİN HAKKI
- Hollanda'da gelişen anti-islamcı ve yabancı düşmanlığının Avrupa'daki yansımaları ve gelişme dinamikleri üzerine bir değerlendirme.
- 29 AVRUPA'DA
NELER OLUYOR?
- İnsanların parayla satın alındığı, her siyasal iktidarın ilk işinin kendi adamlarının cebini doldurmak olduğu bir ülkenin görünümü.
- 34 PİYASALARIN
AKP SEVGİSİ
NEREDEN İLERİ GELİYOR?
- 38 KURTULUŞ CEPHESİ'NİN
ÇAĞRISI

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

Bir Filistinli: Yaser Arafat

Bir Filistinli öldü!
Binlerce Filistinli ölümlerine bir yenisi eklendi!

Adı: Yaser Arafat.
Kod Adı: Abu Amar.
Ülkesi: İşgal altında Filistin.
Mesleği: Filistinli.

Yaşamının büyük bölümünde olduğu gibi, ölümü de “sürgünde” olan bu Filistinli için çok şeyler yazıldı, söylendi. Yeni kuşakların onu sadece “intifada” günlerinden tanımasını fırsat bilerek, ölümünü fırsat bilerek onu karalamaya çalıştılar. Milyarlarca dolar sahibi olduğuyla başlayan, “benim generallerim” dediği İsrail tanklarına taşla direnen Filistinli çocukları “kullandığı”yla süre giden bu karalama kampanyasıyla, onun ölümlüyle Filistin’de “yeni bir dönemin başladığı” müjdesi verildi.

Ölümünün ardından Kahire’de yapılan cenaze töreninde “tımsah göz-yaşları” akıtan gerici Arap yönetimleri ve Filistin davasının “yılmaz destekçisi” ülkeler, onu bir an önce toprağa gömerek, ondan ve onun temsil ettiği Filistin mücadelesinden kurtulmaya çalıştılar.

Onun en büyük isteği olan “Filistin devleti” kurma şansını nasıl kaçırdığı, nasıl Saddam’la işbirliği yaptığı günlerce gazete ve televizyonlarda işlenirken, onun gerçek isteği ve amacının **bağımsız** bir Filistin devleti kurulması olduğu bir yana itildi.

Filistin “dostu” görünenler ise, onu bağımsız Filistin devleti amacından uzaklaşmış, emperyalizmle ve siyonizmle uzlaşma arayan, çaresizlik içinde kıvranan bir insan olarak sundular.

Hepsinin birleştiği ortak nokta, onun ölümüyle “Orta-Doğu barışı” için yeni bir dönemin başladığı oldu.

“Ölünün arkasından konuşmayı etik bulmayanlar” ise, onun küçük-burjuva Arap milliyetçiliğine “dokundurmalar” yapmakla yetindiler. Ama onlar da, “konunun” kapanmasını istercesine, hızla başka konuları öne çıkardılar.

Evet, o bir Filistinliydi, işgal edilmiş Filistin topraklarının insanıydı. İnsandı, Filistinli insandı ve her Filistinli insan gibi, siyonist işgalciden nefret ediyordu.

O, bir insandı ve her insan gibi, içinde yaşadığı toplumun belli bir sınıfına aitti. Ait olduğu sınıfın sınırlarını aşmadığı oranda, sınıfının bakış açısıyla olaylara bakmak durumundaydı.

O, Filistinli olarak, Nasır'la başlayan küçük-burjuva Arap milliyetçiliğinin yükseliş döneminde mücadeleye başladı. O da, diğerleri gibi, küçük-burjuva devrimci-milliyetçisi oldu ve bu temelde Filistin mücadelesinin yöneticisi olarak yer aldı.

O, milliyetçilik tabanında emperyalizme ve siyonizme karşı mücadele yürüttü. Yaşamının hiçbir anında proletarya ideolojisine yönelmedi.

Her küçük-burjuva devrimci-milliyetçisi gibi, Filistin mücadelesinin mevcut güçler dengesi çerçevesinde elde edilebilir olduğunu düşündüğü amaçları için çalıştı. Bu da, onun "uzlaşmacı" çizgisinin temelini oluşturdu.

Ama Filistinliydi ve Filistinli kaldı.

En radikal, en marksist-leninist olduğunu söyleyen ve bir dönem Filistin silahlı mücadelesinin öncüleri olan FHKC ve FDHKC'nin "globalleşen dünya"nın yarattığı kaos içinde silinip gittikleri bir dönemde, o, Filistin halkının temsilcisi olarak, artık varolmayan "güçler dengesi"ne bağlı çizgisini sürdürmeye devam etti.

O ve onun temsil ettiği Filistin mücadelesi, her zaman ulusal, dinsel, ideolojik ayırım gözetmeksizin dünya kurtuluş hareketlerine destek verdi. Dünyanın pek çok ülkesinden ulusal ve halk kurtuluş savaşçıları, ilk silah ve savaş bilgilerini onlardan öğrendiler. Filistinliler, bu savaşçılarla, silahlarını ve ekmeklerini paylaştılar.

O, dün Ürdün'de Kral Hüseyin'in Kara Eylül katliamında, Şaron'un Beyrut kuşatmasında, Sabra-Şatila katliamlarında ve bugün işgal edilmiş topraklarda yürütülen mücadelenin simgesi oldu.

Adı, Yaser Arafat'tı; kod adı, Abu Amar; ülkesi, İşgal altında Filistin ve mesleği, Filistinliydi.

Felluce Gibi Yar, Bağdat Gibi Diyar Olmaz!

Bu ülke ki, 70 milyon insanı ile, yaşamının herhangi bir anında hiçbir zaman görmediği ve göremeyeceği bir toprak parçası için, “ana gibi yar, Bağdat gibi diyar olmaz” özdeyişini üretmiştir.

Bu ülke ki, kendi analarının kökenleri üzerine her türden ipsiz sapsız sözlerin söylendiği; kimilerinin “Bizans çocuğu” dedikleri, kimilerinin “Osmanlı çocuğu” diyerek karşılık verdiği bir ülkedir.

Bu ülkede Amerikan emperyalizminin Irak işgalinin bir “talih kuşu” olduğu, işgale ortak olunmasının “ülkenin çıkarna” olduğu yazılıp çizilmiştir.

Amerikan emperyalizminin Irak’ın “işini” on günde bitirdiğine bakıp, “Amerikan imparatorluğu”nun resmen kurulduğunu ilan edenlerin el üstünde tutulduğu, “medya”nın en üst yöneticileri ve hissedarları olduğu bu ülkede, şeriatçılar üç kuruşluk ticaret karşılığında “ılımlı islamcı” kesilebilmişlerdir.

İşgal altındaki topraklarda yaşayan insanların işgalcilerin lojistik hatlarına yönelik silahlı eylemlerini “canilik”, “bu nasıl müslümanlık” diye manşetlere taşıyan “medya”nın ülkesinde, öldürülen her direnişçi, her insan yeni bir ticaret olanağı olarak sunulmuştur.

Amerikan imparatorluğuna karşı direnen bir avuç “baldın-çıplak”, “kendini bilmez” “teröristler”in, “başı kopartılmış tavuk gibi” birkaç çırpınıştan sonra tümüyle yok olmasının “mukadder” olduğu bile ilan edilmiştir. Ama “mukadderat” gerçekleşmemiş, direniş kınlanamış, tersine yaygınlaşmıştır.

Batı dünyasının insan haklarına “saygılı”, demokratik hak ve özgürlüklerin “bilincinde” olan insanları, Irak’taki direnişi bir

Hollywood filmindeki “kötü Arap terörist”in caniliği olarak izlerken, direnenler, sayıları bile sayılmaksızın her gün öldürülmeye devam edilmiştir.

Ülkemizde ise, Amerikan işgal güçlerinin “temizlik operasyonları”, birkaç kişinin birkaç dakikalığına sokaklarda attığı anti-emperyalist slogan dışında herhangi bir tepkiye neden olmamıştır.

Ama bu ülkenin halkı, “açık hava konserleri”yle apolitikleştirilmeye çalışılırken, yine de bir yanlarıyla Irak direnişini nefeslerini tutarak izlemeyi sürdürmüştür. Direnişin nasıl başladığını anlayamasalar da, her yapılan eylem karşısında, her öldürülen Amerikan askeri karşısında içlerinde belli belirsiz bir sevinç duygusu uyanmıştır. Yine de “temkinliliği” elden bırakmamışlar, direnişin her an dünyanın tek ve büyük “imparatorluk” gücü tarafından yok edileceği beklentisi içinde olmuşlardır.

Emperyalist propaganda araçlarının direnişi, “top terörist El Zerkavi”nin adamlarının “islami terör”ü olarak gösterme çabaları yer yer etkili de olmuştur. Irak direnişine mal edilen “islamcılık”, Anadolu insanının “temkinliliği”yle birleşerek kitlesel tepkilerin örgütlenmesini büyük ölçüde engellemiştir.

Şeriatçılar ise, “ılımlı islam” görünümü altında hükümet olmanın avantajlarını yitirmek korkusuyla “müslüman kardeşlerine” yapılan “Amerikan zulümü” karşısında sessiz kalmayı sürdürmüşlerdir. Emperyalist “medya”nın, direnişin, onların “kendi” direnişleri, “islamcı direniş” olduğuna ilişkin yaptığı tüm yayınlara rağmen, sessizlik sürdüğüdür.

Ama Felluce, W. Bush’un seçimleri ka-

zanmasıyla birlikte Irak'ta başlatılan "imha operasyonları"nın hedefi haline gelince sessizliklerini daha fazla sürdüremez hale gelmişlerdir. Amerikan emperyalizminin desteğinde hükümet olma ile Amerikan emperyalizmi tarafından katledilen "müslüman kardeşlerine" sahip çıkma arasına sıkışan şeriatçılar, cüzdandan ile vicdan arasında gidip gelmeye başlamışlardır.

"Medyatik" dilden ifade edersek, islamcı kesimler, Irak direnişi ve Amerikan emperyalizminin imha operasyonları karşısında halkın içten gelen tepkileri karşısında "tabanlarını" yitirme tehlikesi ile yüzyüze kalmışlardır. Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının cüzdandan-vicdan ikileminin yarattığı tehlike, Erbakancılardan "zalimlere lanet mitingi"yle "islamcılara" bir çıkış olanağı sunmuştur.

"Minareler süngü, kubbeler miğfer, camiler kışla, zalimler asker" sloganlarıyla ve AKP "medyası"nın tam desteğiyle Erbakancılar meydanlara çıkmıştır. Mitinglerin sloganı ise "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi" olmuş-tur.

Yine de cüzdandan-vicdan arasına sıkışmış olan şeriatçılar rahat değildirler. Bir şeylerin "yanlış" gittiğini, bir şeylerin eksik olduğunu hissetmektedirler.

Şöyle yazıyor AKP "medyası"nın "kaptan gemisi" *Yeni Şafak*'ın bir yazarı:

"Charlie'nin, camide ölüm sonrası molası..."

Medeniyet denilen arsız vahşetin yüreklerimizde açtığı yaralar karşısında, her gün giderek daha da ıssızlaşıyor ve çaresizlikten kahroluyoruz. İşgale uğrayan, yağmalanan, kana bulan, evlatları kamyonlarla ihanet çukurlarına doldurulan annelerin çığlığı karşısında insanlık derin bir sessizliğe gömülüyor ve utanç biraz daha çoğalıyor.

Ama barbarlar durmuyor, camiler, türbeler, bütün mabetler ölüm tarlalarına dönüştürülüyor. Camilerde can çekişen yaralıların beyinleri kurşunlarla parçalanıyor. Tıpkı Filistin'de kollar, bacakları taşlarla kırılan çocuklar gibi, Vietnam'da beyinlerine kurşun sıkılan çaresiz insanlar gibi...

Katiller bütün dünyanın, insanlığın beynini dağıtıyor, 'özgürlük götürmek' adına öldürmenin küresel bir fazilet olduğu yalanıyla avutuyor... Ama biz,

katliama ortak olma pahasına duymuyor, görmüyor ve ses vermiyoruz.

Felluce'de yaşananlar, acaba birazcık kalbi olanların içinde bir hıçkığa dönüşür mü? **Acaba bir kez olsun 'anarşist' olmayı, isyan etmeyi deneyebilir miyiz?**

Kimbilir belki, birilerinin içinde hala ölmemiş 'insanlık kırıntıları' kalmıştır."

Bu *Yeni Şafak* yazarı da, bu ülkenin insanları da çok iyi bilmektedir ki, bu ülkede "anarşist" denilenler devrimcilerdir.

Amerikan emperyalizminin desteğinde hükümet olmanın avantajlarıyla kendilerini besiyeye çekmiş olan şeriatçıların karşı karşıya kaldıkları ikilem çok açıktır. Elleriyle gelen şey, geçmişteki bütün eylemlerine, kendi görüşlerine ve kendi partilerinin günlük çıkarlarına zıttır. Yapmaları gereken ise, gerçekleştirilmesi mümkün olmayan bir şeydir.

Bu ikilem içine sıkışmış olan şeriatçılar, şimdi bütün umutlarını devrimcilerle bağlamışlardır. İstemektedirler ki, devrimciler, Irak'taki katliamlar karşısında eyleme geçsinler. Böyle olunca, onlar da, devrimcilerin silahlı eylemlerinin yaratmış olduğu sempatinin gölgesinde camilerde en keskin vazaları vereceklerini düşünmektedirler.

Tayyip Erdoğan ve mehteran takımı da, Erbakan kesimi de, "bağımsız" "medyatik" şeriatçı küçük-burjuva aydınları da, Irak işgali ve direnişe karşı yürütülen imha operasyonları karşısında gerçek ve tek mücadele yönteminin **silahlı mücadele** yöntemi olduğunu çok iyi bilmektedirler. Ama sınıfsal yapıları gereği, emperyalizmin saflarında yer almak zorunda olduklarının da bilincindedirler. Onların çıkarı emperyalizmin dümen suyunda gitmektedir. Dolayısıyla emperyalizme ve emperyalist saldırganlığa karşı, silahlı ya da silahsız, **sürekli** bir mücadele yürütebilecek durumda değildirler. Dini siyasette bir araç olarak kullanılmalarının tek nedeni, bu yolla başta köylüler ve kentlerdeki gecekondu nüfusu olmak üzere geniş bir kitlenin desteğini almaktır. Nispi demokratik ortamda bu kitlesel desteği oya çevirerek, emperyalizmle pazarlık edecek bir güce sahip olmayı hesap etmişlerdir. Her ne kadar tarihlerinin bir zaman diliminde "Akıncılar"ı silahlandırmaya yönelmişlerse de, her durumda oligarşik yönetimin icazeti altında anti-komünist mücadelenin bulunmaz neferleri olarak yer almışlardır. 1960'lar,

da 6. filoyu kible yaparak namaz kılanlar, camiden çıkarak devrimcileri katledenler, komünizme karşı “yeşil kuşak”ın neferliğini yapanlar, şimdi kendi efendileri ile karşı karşıyadırlar.

Komünizme karşı mücadele amacıyla emperyalizmin ve oligarşinin icazeti ile bir-biri ardına açılan imam-hatip okullarından mezun olanlar, imam-hatipli olmakla övünenler, şimdi sıranın kendilerine ne zaman geleceğinin korkusuna kapılmışlardır. Bu korkuyla daha fazla emperyalizmin her dediğini yapar hale gelirken, aynı zamanda kendilerine yeniden ihtiyaç duyulacak bir ortamın da oluşmasını beklemektedirler. Tıpkı Sovyetler Birliği’nin dağılımı koşullarında kendi stratejik önemlerinin kaybolduğunu görenlerin yeniden “iki kutuplu dünya” özlemi çekmeleri gibi, onlar da devrimci mücadelenin az ya da çok gelişmesiyle kendilerine duyulan ihtiyacın artacağını hesaplamaktadırlar.

Gün, “anarşist olma” günü değil, emperyalizme karşı mücadele günüdür. Bu mücadelenin tutarlı ve sürekli olabilmesinin tek koşulu, proletaryanın ideolojik öncülüğünde yürütülmesidir. Proletaryanın ideolojik öncülüğüne sahip olmayan hiçbir anti-emperyalist mücadele, kendi hedeflerine ulaşamaz ve sürekli kılınamaz.

Bugün Irak’ta Amerikan işgaline karşı yürütülen silahlı direniş, kendi iç örgütlülüğüne karşın, ideolojik ve politik merkezi bir örgütlülüğe sahip değildir. “Sünni üçgeni” adı verilen Felluce-Ramadi-Bağdat bölgesindeki silahlı direniş, emperyalist “medya” tarafından ne denli “islamcı” direniş olarak sunulmaya çalışılırsa çalışılsın, temelinde Baas rejiminin laik kesimlerinin ağır bastığı bir direniş niteliğindedir. Direnişin dışsal faaliyetlerinde camilerin ve imamların yer alışı bu gerçeği değiştirmemektedir. Şii bölgelerinde görüldüğü gibi, dinsel muhalefet, tutarlı ve sürekli bir direniş örgütlenme yeteneğine sahip değildir. Felluce direnişinin gösterdiği en temel gerçek de budur.

Gerek Filistin hareketinde, gerek Irak direnişinde şeriatçı kesimlerin öncü bir güç gibi ortaya çıkışlarının temelinde marksist-leninist hareketin dünya çapında içine düştüğü “bunalım” yatmaktadır. Küçük-burjuva “sol” aydınlarının emperyalizm saflarına ge-

çışı, “globalizm” propagandasının solda kurduğu egemenlik ve emperyalizme karşı silahlı mücadelenin zafer olanağının olmadığına ilişkin yapılan yoğun propagandalarla birleşen bu “bunalım”, silahlı devrimci mücadelenin örgütlenmesini ve sürdürülmesini büyük ölçüde engellemiştir. Tüm “medya” olanaklarının legalist “sol”un hizmetine sunulduğu, legalist “sol”cular tarafından marksist-leninist kavramların içeriğinin boşaltıldığı bir dönemde silahlı mücadeleyi savunmak bile başlı başına bir sorun haline gelmiştir. Silahlı örgütlere yönelik operasyonlarla yeni devrimci kuşakların legalizme yönlendirilmesi ve buna bağlı olarak pek çok silahlı örgütün legal faaliyetlere yönelmesi de diğer bir etken olarak ortaya çıkmıştır.

Bu koşullarda, sol adına şeriatçılarla kurulan ittifaklar, “halkımızın geleneklerine sahip çıkma” adı altında her türlü dinsel önyargının hoş görülmesi, giderek toplumsal muhalefetin şeriatçıların eline terk edilmesi sonucunu doğurmuştur. Halk kitlelerinin mevcut düzene karşı tepki ve memnuniyetsizliklerinin şeriatçılar tarafından yönlendirilmesi, onların “seçim zaferleri”nin nedeni olmuştur. “Seçim zaferi” elde eden şeriatçılar ise, bu “zafer”lerini emperyalizm ve oligarşi ile pazarlık için kullanmışlardır. Pazarlıklar yeni bir “uyum” süreci başlatmıştır.

Emperyalizm ve oligarşi ile “çatışma” yerine “uyum”u öne çıkartan şeriatçı kesimler, bugün halk kitlelerinin düzene karşı tepki ve memnuniyetsizliğini yönlendirebilecek olanağa sahip değillerdir. Felluce katliamı karşısında tepkisiz kalışları, bu gerçeğin ifadesidir.

Bugün Irak’ta emperyalizme karşı bir direniş vardır. Bu direniş, silahlı bir direniştir. “İslamcılar”ın bu silahlı direnişte yer alışları, direnişin **emperyalist işgale karşı** bir direniş olması gerçeğinin üstünü örtemez.

Irak’taki silahlı direniş, “medya” tarafından ne denli “radikal islamcı” direniş olarak sunulursa sunulsun, “islam ülkeleri”ndeki “islamcılar”ın sessizliğini ve tepkisizliğini gizleyemez.

Dün Vietnam halk savaşının, bugün Felluce direnişinin gösterdiği gerçek, emperyalizme karşı dünya halklarının kitlesel mücadelesini örgütleyebilecek tek gücün devrimciler olduğudur.

Bu iş tamam! 17 Aralıkta Avrupalıyız!

17 Aralık gününe birkaç ay kala “medya”nın ortak manşeti “Bu iş tamam!”la başlayıp, 17 Aralıkta AB “liderler zirvesi”nde tam üyelik için tarihin kesin olarak verileceğiyle devam ediyordu. “AB’ye beş kala” herşey güllük-gülistanlık, sorunsuz giderken, her zaman olduğu gibi, borsa “tarihi zirve”lerini yapmayı sürdürüyordu.

Tüm uğraşlar “bir yol kazası”nın olmasına yönelmişti. Tayyip Erdoğan’ın “zina” sı, kısa bir süre için sorun gibi görünse de, gerek “medya”nın “sağduyulu” ve “laikçi” tutumu ile, gerekse borsanın “tepkisiyle” hal yoluna sokuldu.

Gün günü kovaladı ve “zirve” öncesinin en “büyük” ve en “önemli” olayı olarak lanse edilen, “Citizen Verheugen”ın başkanlığını yapan komisyonun hazırladığı “İlerleme Raporu” 6 Ekim’de açıklandı.

Her ne kadar “citizen Verheugen”, “İlerleme Raporu”nda yer alan bazı hususların Türkiye yöneticileri için “kolay sindirilir” olmadığını söylemişse de, herşeyin kolayca “sindirildiği” görüldü. AKP, AKP’nin “medyası” ve bir bütün olarak islamcı kesim (ılımlı ve ılımlı olmayan şeriatçı kesim), büyük sevinçle “İlerleme Raporu”nda Türkiye’ye tarih verilmesi gerektiği sonucunun çıktığını söyleyerek, “sindirimi sistemlerinin” ne denli güçlü olduğunu gösterdiler.

Ancak bu arada “İlerleme Raporu”nun bir türlü Türkçe’ye çevrilmemesi bazı insanlarda “şüpheler” uyandırmaya da başlamıştı. Şüphelerin şüphesizliği arttıkça, AKP’nin mehteran takımının içine de kurt düştü. Ve nihayetinde “özel” çevirilerle ve ardından resmi çeviriyle “İlerleme Raporu” Türkçe yayınlandı.

“Citizen Verheugen”ın önce “yeni koşul yok” dediği, ardından içindeki bazı bölümlerin Türkiye tarafından “sindirilmesinin zor” olduğunu söylediği “İlerleme Raporu” ve paralelinde yayınlanan “Etkiler” ve “Tavsiyeler” raporlarıyla “AB perspektifini koruyan Türkiye”nin “resmi çekilmiştir”. Çekilen “resme” göre durum şöyle ifade edilmiştir:

“Türkiye’nin katılımının AB’nin dış ilişkilerine potansiyel etkisinin değerlendirilmesi birçok değişkenden etkilenmektedir: Türkiye’nin olası katılımının zamanının belirsizliği, genel olarak uluslararası ve özellikle Türkiye’nin yakın çevresindeki gelişmelerin kestirilemezliği, önümüzdeki 10-15 yıl içinde AB’nin nasıl şekilleneceği sorusu ve nihayetinde aynı zaman diliminde Türkiye’nin evrimi ve iç dönüşümünün mecrası.

AB’ye halihazırda üye olan devletler ile Türkiye’nin adı geçen bölgelerde birçok açıdan örtüşen, fakat bazı hallerde farklılık arzeden önemli çıkarları vardır.

Orta-alt gelir düzeyine sahip bir ülke olan Türkiye’nin katılımı, en son genişlemede olduğu gibi, genişleyen Avrupa’daki ekonomik dengesizlikleri arttıracak ve uyum politikası için önemli bir tehlike oluşturacaktır. Türkiye yapısal ve uyum fonlarından uzun bir süre için kayda değer destek almaya hak kazanacaktır. Üye ülkeler arasında yapısal fonlardan yararlanan bölgeler mevcut kurallar çerçevesinde bu haklarını kaybedebileceklerdir.”

AB'nin kadrolu propagandistlerinin "bu iş tamam" dedikleri AB üyeliği konusunda, AB komisyonu raporu ise açık biçimde "bu iş bitmedi" demenin ötesinde, "bu iş" in henüz başlamadığını söylemektedir. Öyle ki "10-15 yıl" gibi esnek bir zaman dilimi sonrasında ve bu zaman dilimi sonrasında AB'nin nasıl şekilleneceğinden söz eden rapor, aynı zamanda bu zaman diliminde olabileceklerin "kestirilemez" olduğunu da açıkça ifade etmektedir.

Ama aynı AB, çok kolaylıkla henüz başvurusunu yapmış olan Hırvatistan'ın 2007 yılında üye olacağını açık bir dille ifade edebilmektedir. Dahası Romanya ve Bulgaristan'ın en geç 2009'da kesin üye olacakları da aynı komisyon raporlarında açık biçimde ifade edilmiştir.

Bu somutlukta ve somut "rapor" karşısında, hâlâ Türkiye'nin AB üyeliğini "bu iş tamam" diyerek sunanların şüphesiz başka bir "niyetleri" olduğu açıktır.

Bu "niyet", AB'nin emperyalist ülkelerinin "AB perspektifini koruyan Türkiye"ye ilişkin hesaplarından başka birşey değildir.

Ancak geline aşamada, yani 17 Aralık "zirve"si öncesinde en temel sorun Türkiye'ye ilişkin beslenen "niyetler" ve yapılan hesaplar ile "AB üyeliğini koruyan Türkiye" perspektifi arasında ince bir diplomatik yol bulunabilmesidir. Bu yol öylesine olmalıdır ki, hem "niyetler" ve hesaplar gerçekleştirilebilsin, hem Türkiye halkı AB'ye "er ya da geç alınacağı" umudu içinde tutulabilsin. Bugün, 17 Aralık öncesindeki tüm dikkatler bu ince diplomatik yolun nasıl formüle edileceğine yöneltmiştir. Bu nedenle de **AB fonlarından fonlananlardan** büyük hizmetler beklenmektedir.

AB fonlarından fonlananlardan beklenen hizmet ("medya"nın engin desteği ile), 17 Aralık "zirve"sinden çıkacak karar ne olursa olsun, "bu iş tamam" düşüncesinin toplumda oluşmasını sağlamaktır. Ama bazı "sorunlar" da yok değildir. En temel sorun AB'nin kadrolu elemanlarının artan oranda itibar yitirmeleri ve inandırıncılıklarını kaybetmeleridir. Özellikle M. Ali Birand'ın Kıbrıs konusunda yaptığı yayınlara yarattığı "umut", bu konuda kayda değer bir gerileme göstermesine yol açmıştır. Bu nedenle AB (ve aynı zamanda ABD) önemli bir orkestra yönetmenini devreden çıkarmaya zorlanmaktadır. Ama "AB demokrasisinde çare tükenmez"!

Bulunan yeni formül, AB konularında fazlaca dikkat çekmeyen, ama "medya"nın "önde gelenleri"nden olan "yeni" şefleri sahneye sürmektir. Geçen sayımızda yayınlanan "*M. Ali Birand'ın Evinde 'AB Perspektifini Koruyan Türkiye'*" yazımızda ifade ettiğimiz gibi, bu yeni "şef" **Güneri Civaoglu** ve "yedek şef" bay %5 Ertuğrul Özkök'tür.

Düne kadar M. Ali Birand'ın yazdıklarını şimdi Güneri Civaoglu yazmaktadır:

"Gene geçtiğimiz günlerde AB'nin üst düzey yöneticilerinden biriyle konuşmamızı anımsıyorum.

17 Aralık için uyarılmış:

'Fransa bir şekilde bu sorunu iç kamuoyunun gazını alacak bir formülle aşacaktır.

Ancak...

Asıl Kıbrıs'a dikkat edin.

Orada ciddi bir bedel ödemeniz gerekebilir.

Hatta bu, gerekecek.'

Bunu Türk medyası şişirir, sorun haline getirirse, sürecin daha zorlaşacağına işaret etmişti."

Böylece yeni orkestra şefi, 17 Aralık "zirve"siyle birlikte "sessiz sedasız" nelerin halledilmesi gerektiğinin "ip uçlarını" vermeye başlamıştır.

Kıbrıs'ın yanında nelerin daha "sessiz sedasız" halledileceği fazlaca gizli de değildir: "İlerleme Raporu"nun eklerinde yazıldığı gibi, Ermeni sorunu, Fener Rum Patrikliği sorunu, Ege sorunu ve "azınlıklar sorunu".

Ve bu sorunlar, ne denli "sessiz sedasız" halkın ilgisini çekmeyecek bir biçimde halledilmeye çalışılırsa çalışılınsın, yine de "Türk" "üst-kimlik" sahiplerinin bunları kolayca "sindiremeyecekleri" de açıktır. Bu durumda da, "mozaikçiler"e karşı "mermerciler"*

* "Mozaikçiler" AB yandaşlarıdır, öyle ki AB'nin finanse ettiği "projeler"den birisinin adı, "**Mozaik programı**"dır. AB resmi belgelerine göre, 259 bin Euro ile finanse edilmiş olan bu "program"ın amacı, "AB çok-kültürlü kimliğinin çeşitliliğinin bir ifadesi olarak Avrupa kültürü ve sanatının farklı yönlerine Türk halkının ilgisini artırmaktır". "Mozaik programı"ndan fonlananlar ise, ÖDP'li Değirmendere belediyesi, Mersin Ticaret Odası ve Murat Belge'nin başını çektiği Helsinki Yurttaşlık Derneği'dir. AB belgelerinde şöyle bir dipnot da düşülmüştür: "2004 yılında bu program kapsamında benzer hibe fırsatı olabilir".

"Mermerciler" ise, "Türkiye kültürel bir mozaiktir"cilere karşı "Türkiye mozaik değil, mermerdir" diyen MHP'li faşistlerdir.

ciddi bir sorun olarak ortaya çıkmaktadır.

Burada “bize ne Türkün ülkesinden” diyebilecek olanlar önemli bir güç olarak ortaya çıkmaktadır. Bunların “solcu” ya da “Kürt” “alt-kimlik” sahibi olup olmamasının burada önemi yoktur. Önemli olan, bir ülkenin kendi devlet sınırlarının değişimine yol açabilecek gelişmelerin gerçekleştirilmesidir. Bunun için nüfusun önemli bir kesiminin “tarafsızlaştırılması” ya da kayıtsız hale getirilmesi tek başına yeterlidir.

Ve yeniden “toplum mühendisliği”ne gelinmektedir.

Amerikan emperyalizminin büyük “tink-tank” kuruluşlarının üretimi olan “toplum mühendisliği” şimdi AB’nin misyonu haline gelmiştir. Onların düşüncesine göre, biraz para ile satın alınabilecek küçük-burjuva aydınları ve pop-starlar aracılığıyla herhangi bir “geri” toplum kolayca “yeniden dizayn” edilebilir.

Bu toplumlar, geri bir ekonomik yapıya ve “geri” bir kültüre sahip oldukları için, “çağdaş uygarlık” (medeniyet) tarafından, “çağdaş” “medya” olanaklarıyla ve aydın-pop-star ittifakıyla her türlü çıkara uygun olarak dönüştürülebileceklerinden, emperyalizm için yeni pazar olanaklarını da beraberinde getireceklerdir. “Bir uygarlık projesi” olan AB, onları “uygarlaştıracaktır”!

Birileri çıkıp şu soruyu soracaktır:

Hangi uygarlık?

Bir yanda “medeniyetler çatışması” (“uygarlıklar çatışması”) teorilerinin ortalıkta uçtuğu, hıristiyan-batı uygarlığının müslüman-doğu uygarlığı ile savaş halinde olduğu düşüncesinin yaygınlaştırıldığı bir dönemde “hangi uygarlık” sorusu kaçınılmaz olarak toplumların gündeminin birinci sırasına çıkacaktır.

“Uygarlık”ın (medeniyet) bir yanı hıristiyan-batı olarak kabul edilmeye başlandığında, karşıtı müslüman-doğu olmakla sınırlı kalmayacaktır. Batının karşıtı tüm doğu olacaktır. Bu durumda da, “büyük Doğu”, “büyük Orta-Doğu” vb. teorilerin ve girişimlerin baş göstermesi kaçınılmazdır.

Bugün AB’nin emperyalist hedefleri için “ılımlı islamcılar”ın ticaret (ihracat) yoluyla satın alınmışlığı önemli bir avantaj olarak görülmektedir.* Tayyip Erdoğan’ın “ihracatımız 62 milyar doları geçti” çığırkanlığı bu satın alınmışlığın ve satın alma yönteminin en açık ifadesidir. Ama sorun, bu ihracatın sürekli kılınıp kılınamayacağıdır. Dolayısıyla ticaret yoluyla satın alınanlar aynı yolla kaybedilebilecektir.

Bu konjonktürel avantaja rağmen 17 Aralık “zirve”sinde tarih verilmesinde bazı “pürüzler” olduğu da “medya”da yer almaya başlamıştır. AB ile “müzakereler”in başlangıç tarihinin 2005 sonu ya da 2006’nın ilk ayları olacağına ilişkin “medya” haberleri, toplumu “en kötüye” hazırlamayı amaçlamaktadır.

Oysa 17 Aralık “zirve”sinden nasıl bir karar çıkarsa çıksın, her durumda, AB komisyonunun “tavsiye kararı”nda ifade edildiği gibi, “müktesebatın kapsamlı olarak incelenmesini içeren, tarama (screening) süreci başlatacaktır”. Dolayısıyla “tarama süreci” adı altında, “müzakerelerin başlaması”nın sürekli olarak ileri bir tarihe ertelenmesi olanaklı olacaktır.

Türkiye’nin AB’ye “tam üyeliği”nin hangi tarihte olacağı ise, komisyon raporunun “etkiler” bölümünde açıkça ifade edilmiştir:

“Türkiye’nin katılım müzakereleri, yaklaşmakta olan mali perspektiften daha uzun sürecektir”.

“Yaklaşmakta olan mali perspektif”, 2014-2020 dönemini kapsayan AB bütçesidir.

Görüldüğü gibi, Türkiye’nin AB üyeliği, “uzun ince bir yol” olarak 2020’den sonraki bir döneme uzatılmaktadır. “AB uzmanları”nın hesaplamalarına göre, bu tarih “en erken” 2025 olarak düşünülmektedir.

Eğer M. Ali Birand’ın 63 yaşında olduğu gözönüne alınırsa, Türkiye’nin AB üyeliği gerçekleştiğinde kendisi “hakkın rahmetine” kavuşmuş olacaktır.

Şayet gerçekleşirse!

* AB İlerleme Raporu’nda şunlar yazılıdır: “2003 yılında, AB-25’e yapılan ihracat 2002’den %12,8 fazladır ve Türkiye’nin toplam ihracat satışlarının % 58,1’ini oluşturmaktadır (22,7 milyar Euro).”

AB, Askeri Darbe Yapabilir mi?

(Anti-Militarist, Anti-Şeriatçı, Anti-Faşist vs.
Sivil Toplumcu Darbe)

“Avrupa kendi ordusunu kurmalı”

Avrupa Komisyonu Başkan Yardımcısı **Verheugen**, AB'nin, dış politikasını destekleyecek bir ordusunun bulunmasının “artık” şart olduğunu söyledi. AB'nin büyük bir kıtasal güç olarak kabul edildiğini belirten Verheugen “Dış dünya, üstlenmemiz gereken yükümlülüklerimizi neden üstlenmediğimize şaşırıyor” dedi.

BERLİN (AA) 22 Kasım 2004 – Avrupa Komisyonu Başkan Yardımcısı Günter Verheugen, Avrupa'nın kendi ordusuna ihtiyacının bulunduğunu belirterek “Çünkü uluslararası bir güç olmak için anahtar önemde olan diplomatlar değil, askerlerdir” dedi. Verheugen, Almanya'da yayımlanan “*Süddeutsche Zeitung*”a verdiği demeçte AB'nin, dış politikasını destekleyecek bir ordusunun bulunmasının şart olduğunu, ancak bu ordu oluşturulurken ABD ordusunun model alınmaması gerektiğini belirtti. Verheugen, şöyle dedi: “Eğer bana 10 yıl önce, ‘Avrupa'nın kendi savunma gücünü kurması gerekli mi’ diye sorsaydınız benim yanıtım, ‘Gerekli değil çünkü NATO var’ şeklinde olurdu. Ama şimdi dış dünya tarafından büyük bir kıtasal güç olarak kabul ediliyor. Dış dünya, üstlenmemiz gereken yükümlülüklerimizi neden üstlenmediğimize de şaşırıyor.” Verheugen, belirli bir sorunun çözümü sürecinde taraflara, “Kaç diplomat göndereceksin” diye sorulmadığını, bunun yerine, “Diplomatik çözüm sürecini desteklemek üzere kaç askeri birlik göndereceksin” diye sorulduğunu kaydetti.

AB mandacılarının ve AB pasaportunu cebine koyma sevdalılarının deyişle “AB'ye beş kala”, “medya”da sessizlik hüküm sürmeye başlamıştır. Fırtına öncesi sessizlik olarak da adlandırılabilir bu ortamda yine de hırıltılı ve fisıltılı sesler duyulabilmektedir.

Her zaman olduğu gibi, AB'nin ve ABD'nin kadrolu propagandisti M. Ali Birand, sessizliğin sesi olarak ortalığı fazla boş bırakmamaya çalışmıştır. Birkaç ay önce kendi evinde AB'nin Genişlemeden Sorumlu Komiseri Günter Verheugen'le yapılan “durum değerlendirmesi”nin ardından yayınlanan “AB Raporu”, her ne kadar M. Ali Birand'ın

propaganda araçlarını sınırladıysa da, yine de elde kalmış, eskimiş ve neredeyse temcit pilavına dönmüş propaganda konularını yinemesini engellememiştir.

Türkiye'nin AB tarafından “yukardan aşağıya demokratikleştirilme” sürecine ilişkin olarak şöyle yazmaktadır M. Ali Birand:

“Artık ne darbe, ne şeriat tehlikesi var

17 Aralıktan sonra, görüşmelerin başlamasıyla birlikte Türkiye bazı korkularından kurtulacak. Ne askeri bir darbe, ne faşist bir parti iktidarı, ne de şeriat tehlikesi. Ülke öylesine bir sürece girecek ki, bu olasılıkların

düşünülmesi dahi imkansızlaşacak. Aksini iddia edecek var mı?

Böylesine duyarlı bir dönemde, Türkiye’de bazı şeyler olamayacaktır.

1. DİN DEVLETİ OLAMAZ:

Bundan böyle Türkiye’de din devleti kurmak isteyebilecek olanlar, karşılarında laik askeri ve sivil güçlerden önce, Avrupa Birliğini bulacaklardır. Bundan böyle İmam Hatip Okulları olsun, Türban konusu olsun, bu alanda atılacak her adım Brüksel’in ince eleğinden geçecektir. Bu gerçeği herkezin bilmesi gerekir. Bundan dolayı “Erdoğan amacına (bundan dinci yaklaşım işaret edilmek isteniyor) ulaşmak için AB’yi kullanıyor. Askerin kolunu kanadını kırmayı ve ardından da Türkiye’de istediği rejimi kurmayı planlıyor” diyenler çok yanlış düşünüyorlar. Böyle bir olasılıkta asker seyirci kalmayacağı gibi, asıl itiraz AB’den çıkacaktır. Tayyip Erdoğan da bu gerçeği bilmektedir.

2. DARBE OLAMAZ:

“Olamayacaklar” listesinin en başında askeri bir müdahale gelmektedir. Bunu da hepimiz biliyoruz. Sadece olası bir darbe değil, aşırı bir faşist partinin iktidara gelmesi de imkansızdır. Unutmayalım ki, AB Avusturya’nın başına geçen faşist Başbakanına açıkça görevden ayrılmasını önermiştir ve Avusturyalılar da bunu yerine getirmişlerdir.

3. GERİ ADIM ATILAMAZ:

“Olamayacak”lardan diğer en önemlisi de, şimdiye kadar yapılan reformlar veya değiştirilen yasaların uygulanmasıdır. Bizlerin, işimize gelmeyen reformları ve yasaları kağıt üzerinde bırakmak alışkanlığımız vardır. İşte bu da olamayacak.”*

Görüldüğü gibi, AB’nin kadrolu propagandisti, Amerikan emperyalizminin “tetikçisi” M. Ali Birand, eski lafları yinelemekten başka birşey yapmamaktadır. Tek farkla ki, bu kez, AB ile nelerin “olmayacağı”nın altını çizerek yinelemektedir, ama **nelerin olacağına** ilişkin tek bir sözcük bile etmeksizin.

Yıllar boyu küçük-burjuva aydınlarını AB “treni”ne bindirmek için kullanılan “şariatçı tehlikeye karşı AB”, “askeri darbeye karşı

AB”, “statükoya karşı AB” söylemleri, “AB’ye beş kala” bir kez daha yinelenirken, bir bakıma “abdest tazelenmektedir”. “AB İlerleme Raporu”nda yer alan “ifadeler”e ya da belirsizliklere kızarak abdest bozmaya kalkacak küçük-burjuvalar için bu “tazeleme” gerekli görülmüştür.

İddia edilmekteydi ki (ve halen iddia edilmeye devam edilmektedir ki), AB üyeliği ile şariat tehlikesi ortadan kalkacaktır. AB ile, M. Ali Brand’ın sözüyle, “din devleti olamaz”.

İddiyanın kanıtı ise, “din devleti kurmak isteyebilecek olanlar, karşılarında laik askeri ve sivil güçlerden önce, AB’ni bulacaklardır”.

Kanıtın kanıtı: AB, “Avusturya’nın başına geçen faşist Başbakanına açıkça görevden ayrılmasını önermiş ve Avusturyalılar da bunu yerine getirmişlerdir”.

Önce şu “Avusturya’nın başına geçen faşist Başbakan”dan başlayalım: Adı yazılmamışsa da, “faşist başbakan” olsa olsa Jörg Haider olabilir. Haider’in partisi FPÖ (Avusturya Özgürlük Partisi), 1991 seçimlerinde %26 oy alarak 52 milletvekilliği kazanmıştır. Aynı sayıda milletvekilliği kazanan merkez-sağ parti ÖVP ile koalisyon hükümeti kurmuş ve başbakan ÖVP’den Wolfgang Schüssel olmuştur.

M. Ali Birand’ın sözünü ettiği “faşist başbakan” işte bu merkez-sağ partinin başkanı Schüssel’dir.

AB’nin “faşist başbakana açıkça görevden ayrılmasını önermesi” ve “Avusturyalılardan da bunu yerine getirdiği” ise, tümüyle yalandan ibarettir. Söz konusu olan, ÖVP-FPÖ koalisyon hükümetinde Haider’in yer alıp almamasına ilişkin AB müdahalesidir. AB ülkeleri Avusturya ile ilişkileri askıya almalarını ilan etmişler ve Haider hükümette yer almamıştır. Ancak bu durum, söylenildiği gibi “Avusturyalılar”ın yaptığı bir iş değil, koalisyon partilerinin yaptığı bir iştir.

Ancak daha sonra AB, değişik yöntemler kullanarak, “**parti içi darbe**” ile Haider’in kurucusu olduğu partinin başkanlığından uzaklaştırılmasını sağlamıştır. AB darbesiyle FPÖ başına geçen yeni başkanla girilen Kasım 2002 seçimlerinde FPÖ %16 oy kaybetmiştir.

Görüldüğü gibi, Avusturya’da olanların “faşist başbakan”la hiçbir ilgisi olmadığı gibi, “faşist” olarak adlandırılabilir tek kişi olan Haider, AB’nin “parti içi darbe”si ile

devrilmiştir.

Şüphesiz AB “uzmanı” ve propagandisti olarak M. Ali Birand Avusturya’da olanları unutacak kadar bunamış sayılamaz. Yapmaya çalıştığı şey, Türkiye’de insanların “bellek yitimi”ne sahip olduklarına inandığı için, küçük kalem oyunları ile “yükselen tehlike” olarak **kulislerde** konuşulan faşist MHP’ye gönderme yapmaktır. Denilmek istenmektedir ki, faşist MHP’nin olası bir seçim zafiri karşısında Brüksel harekete geçer, faşist MHP’nin “devrilmesi”ni “önerir” ve “Türkiyeliler” de “gereğini” yapar. Ne de olsa bu ülkenin insanları “pat deyince şak diye yapan” insanlarla doludur!

Ancak bu vesile ile, Türkiye’de “aşırı bir faşist partinin” varlığından ve bu “aşırı faşist” partinin olası iktidarından haberdar olunmuştur. Ama küçük-burjuva aydınları bundan hiç korkmamalıdır, ne de olsa AB “önerecek”, halk yapacaktır.

Kanıtla gelirse, iddia edilmektedir ki, “din devleti kurmak isteyebilecek olanlar, karşılarında laik askeri ve sivil güçlerden önce, AB’ni bulacaklardır”.

Sorun şudur: din devleti kurmak isteyenler kimlerdir, ne yaparlar ve “laik askeri ve sivil güçlerden önce” onların karşısına çıkacağı iddia edilen AB bu işi nasıl yapar?

Son aylarda Hollanda’da gelişen olaylar ve bunun karşısında AB’nin “tek yumruk” olarak **suskun kalışının** gösterdiği tek gerçek, şeriat tehlikesine karşı **zor kullanılacağı** ve bu işin de her ülkenin kendi “meşru” güçleri tarafından yerine getirileceğidir. Bu ise, açık biçimde askeri darbedir. Adı ister modern, ister post-modern olsun, askeri darbe de, askeri yönetim demektir.

Ama yine de, AB’nin olayları sadece dıştan (sessiz kalarak) desteklemekle yetinmeyeceği bilinmelidir. Bugün Avrupa Ordusu bünyesinde 2005 yılında oluşturulmasına karar verilen “Acil Müdahale Gücü”, post-modern darbenin AB biçiminin ön hazırlıkları niteliğindedir.

Bugün AB, “Acil Müdahale Gücü” aracılığıyla, dünyanın sorunlu bölgelerine özel askeri güç göndermeye hazırlanmaktadır. Kısa dönemde Afrika ülkelerinde devreye sokulması planlanan bu AB askeri gücü, Afganistan örneğinden esinlenen bir müdahale gücü niteliğindedir. Amaç, “sorunlu bölge”nin tümünü işgal etmek değil, bölgenin stratejik yerlerinin işgal edilmesidir. Tıpkı Afganistan’da başkent Kabil’in işgal edilerek, dev-

letin “meşru” temsilini üstlenmesi gibi. Bir başka ifadeyle AB, “sorunlu bölgeler”e askeri güç göndererek, stratejik yerlerde (başkent, ana haberleşme yerleri ve ulaşım merkezleri) denetimi sağlamak ve bu denetime bağlı olarak kukla bir “meşru yönetim”i işbaşına getirme planları yapmaktadır. Bu ise, emperyalizmin eski-sömürgecilik günlerinden kalma yöntemden başka bir şey değildir.

M. Ali Birand ve diğer kadrolu AB propagandistlerinin üzerinde özenle durdukları ve “olamayacaklar listesinin en başında” yer aldığını söyledikleri olasılık ise, küçük-burjuva aydınlarının korkulu rüyası **askeri darbedir**.

Küçük-burjuva aydınları her askeri darbede büyük “baskı”lara maruz kaldıklarına inanırlar. Askeri darbenin acısını en çok çeken kesim olduklarına inanmışlardır. Askeri darbeye karşı T. Özal’ı destekleyerek “askeri toplum”a karşı “sivil toplumun” sesi ve herşeyi olacaklarını göstermiş olan bu küçük-burjuva korkutulmuş aydınları, bugün aynı korkuları canlandıran emperyalizmin yandaşı haline getirilmiştir. M. Ali Birand’ın tüm yaptığı, bu yandaşlığın sürmesini güvenceye almaktan ibarettir. Bu da “**AB perspektifini koruyan Türkiye**” oyununun bir parçasıdır.

ASKERİ DARBE OLASILIĞI VE AB’NİN ASKERİ DARBESİ

Askeri darbeden söz edildiğinde, insanların aklına, askerlerin “ülkenin gidişatından rahatsız olmaları” ve bu “gidişat”ın “tehlikeli boyutlara” ulaşmaya başlaması gelir. Böyle algılandığından, askeri darbe olasılığı da, ülkede toplumsal huzursuzluğun ve siyasal çalkantıların artmasıyla birlikte artar. Örneğin “türban sorunu” öne çıkartılırsa, insanlarda **tedirginlik** başlar. Eğer “türban”da ısrar edilirse, tedirginlik **huzursuzluğa** dönüşür ve askeri darbe olasılığını artırır. Şayet “türban sorunu” bir **inatlaşmaya** dönüşürse, askeri darbe artık kaçınılmazdır.

İnanılmaktadır ki, askeri darbe, düne kadar sola yönelik yapılmışsa da, bugün **şeriatçılığa karşı** yapılacaktır. Dolayısıyla askeri darbe olasılığından söz edildiğinde, şeriatçılık ve şeriatçıların tedirginlik, huzursuzluk yaratacak boyutta inatlaşmaları ortaya çıkacaktır. Bu ise, şeriatçıların “meşru” mücadele çerçevesinde hareket edecek-

rini varsayar.

Kürt sorununa ilişkin olarak askeri darbe olasılığı ise, sorunun AB tarafından “kaşınması” ve giderek Kürtlerin ayrı devlet kurmalarına yol açacak tarzda bir “özerklik” talebinin yükseltilmesi olarak düşünülür. Burada belirleyici olan, Kürtlerin “başşıl ve demokratik” mücadele yöntemlerini benimsemiş olmalarıdır. Aksi halde mevcut askeri güçler “silahlı” Kürt mücadelesine karşı “bilidik” müdahalelerini sürdürecektir. Dolayısıyla askeri darbe olasılığı, Kürtlerin “başşıl ve demokratik” mücadeleye yöneltilmeleriyle ortaya çıkmaktadır. Bunun da AB tarafından “azınlık hakları” çerçevesinde desteklenmesi ve destekleneceği düşünüldüğünden, askeri darbe olasılığı, aynı zamanda AB’nin “azınlık politikaları”na karşı bir darbe olasılığı olarak ortaya çıkmaktadır.

Görüldüğü gibi, AB propagandistlerinin küçük-burjuva aydınlarına uzattıkları “havuç”, hem şeriatçıların, hem de Kürtlerin “meşru zeminlerde” mücadeleye etmelerini öngörmektedir. Bu nedenle, silahlı şeriatçı ya da Kürt hareketleri karşısında askeri darbe değil, **askeri terör** gündeme gelmektedir ve bu askeri terör de “meşru” ilan edilmektedir.

Böylece askeri darbe olasılığı, şeriatçıların ve Kürtlerin “meşru zeminde” hareket ederek kendi amaçlarına ulaşma yönündeki faaliyetleriyle özdeşleşmektedir. (“Sol”, birkaç kendini bilmez “terörist” örgüt dışında tümüyle “meşru zeminde” yer aldığı için özel bir “tehdit” oluşturmamaktadır.) Böyle bir darbenin de, ancak “alttan” gelebileceği, yani “emir-komuta zincirinin” dışında gelişebileceği varsayılmaktadır. Bu durumda yapılacak bir askeri darbe, AB yandaşı küçük-burjuvaların “yüzbinlercesi” sokaklara dökülerek “sivil direniş”le ve bu “direniş”e “açık destek veren” AB aracılığıyla geri püskürtülecektir!

Bugün AB propagandistlerini korkutan tek darbe olasılığı budur.

“Altan” askeri darbenin, birkaç “kendini bilmez genç subay”ın, birkaç tankla meclisi, TRT’yi ve cumhurbaşkanlığını kuşatmasıyla başlayacağı varsayılmaktadır.

Talat Aydemirvari bu askeri darbe karşısında, darbelerin TRT’sine karşı özel televizyonlar devreye girecek, halkı “sivil itaatsizliğe” ve meydanlara çıkmaya çağıracaktır. AB yanlısı askeri birlikler başkente doğru harekete geçerken, AB’nin “acil müdahale gü-

cü” havalimanlarını ele geçirerek darbelerin “lojistiğini” engelleyecektir. (Şüphesiz, AB’nin “acil müdahale gücü”, ülkedeki “AB vatandaşlarının can ve mal güvenliğini sağlamak ve onları tahliye etmek amacıyla” havalimanlarını ele geçirdiğini ilan edecektir.) Böylece darbe, “darbe girişimi” olarak kalacak ve bertaraf edilecektir. Yeter ki küçük-burjuva aydınları “meşru güçler”den yana olsunlar, yeter ki darbelerin yenileceğine inansınlar. Gerisi “meşru” askeri güçler tarafından halledilecektir.

Elbette bu “senaryo” yazarlarının en büyük kabusu, askeri darbenin Talat Aydemirvari değil de, 27 Mayısvari olmasıdır. Bu durumda “meşru güçler” tümüyle darbelerin safında yer alacağı için, darbeye karşı müdahalenin tek gücü AB’nin askeri gücü olmaktadır. (Yazılı ve görüntülü “özel medya”nın burada ikinci büyük güç olarak devreye gireceği kabul edilir.) Bu da, ülkenin AB’nin askeri güçleri tarafından açıkça işgal edilmesinden başka birşey değildir.

Küçük-burjuvaların ve aydınlarını korkutarak ve korkutulmuş küçük-burjuva aydınlarını kullanarak bu ülkede herşeyi yapabileceklerine inanmaya çalışmaktadırlar.

Küçük-burjuva aydınlarını korkutmak ve korkularını sürekli kılmak amacıyla yazılan tüm “senaryolar”, “milliyetçi darbe” olasılığına dayandırılmaktadır. AB’nin “İlerleme Raporu”nda yer alan “etnik ve dinsel azınlıklar” karşısında “milliyetçiler” ile “laikler”in (“kızıl elma koalisyonu”) darbe girişimidir bu. Dolayısıyla bu darbenin bir yanında faşist MHP, diğer yanında “kemalistler” yer almaktadır.

AB propagandistlerinin “yeni tehdit algılayışı” böyledir.

GERÇEKLER

Bizim gibi ülkelerde askeri darbe, oligarşinin yönetemediği, “ipin ucunu kaçırdığı” koşullarda gerçekleştirilir. Bu koşullarda gerçekleşen askeri darbe, siyasal zorun askeri biçimde maddeleştirilmesinden başka bir şey değildir.

Oligarşinin yönetememe durumu, gerek sömürücü sınıfların kendi iç çelişkilerinin keskinleşmesiyle, gerekse mevcut düzene karşı sınıfsal mücadelenin düzeni tehdit eder nitelik almasıyla ortaya çıkar.

Burada ikinci durum, yani mevcut düzeni tehdit eden sınıfsal mücadele, doğru-

dan devrimci mücadeleyle özdeştir. Dolayısıyla askeri darbe, devrimci mücadelenin gelişmesi ve güçlenmesiyle birlikte ortaya çıkan, yönetimin askerileştirilmesi durumudur. Bugün için “sol”un legalizasyonu ve kitlelerin politikadan uzaklaştırılmışlığı ortamında devrimci mücadelenin “marjinal” bir unsur olarak görülmesi, bu yönden bir askeri darbe olasılığını dışlamaktadır. Ancak her durumda devrimci mücadelenin olası gelişmesi ve yaygınlaşması askeri darbeyi kaçınılmaz kılan bir unsurdur. Uzun dönemde en temel sorun da budur.

Eğer AB propagandistlerinin iddia ettiği gibi, Türkiye'nin AB üyeliği ile her şey güllük-gülistanlık olacak olursa, devrimci mücadele çok daha uzun zaman “marjinal” olarak kalacaktır. Dolayısıyla somut ya da yakın tehdit olarak görülmemektedir.

Bu düşünceye göre, devrimci mücadele, anti-demokratik ve otoriter yönetimlerin olduğu, halkın açlık ve sefalet içinde bulunduğu ülkelerde gelişen bir olgudur. AB üyeliği ile, Türkiye, hem demokratik, hem de kalkınmış, “müreffeh” bir ülke olacağı için, devrimci mücadele anlamını ve önemini yitirecektir. Böyle bir ülkede “sol”, yeniden yapılanacak, zaman zaman görülen “gelir dağılımındaki adaletsizliği” giderici politikalar “üreterek”, “sistemin” bir parçası haline gelecektir. Bu durumu “içine sindiremeyen” “teröristler” ise, AB üyesi devletin “demokratik zoru” ile bertaraf edilecektir.

Burada “ya gerçekler böyle değilse” diye sorulması bile “abes” kabul edilmektedir. Onlar inanmış insanlardır ve eski “solcu” döneke bir yığın akıllıhocalarına, danışmanlara sahiptirler. Bu akıllıhocaları “deneyim” sahibi olduklarından, verdikleri akıldan şüphe etmeye de gerek yoktur. Hatta bunların “terörist sol”a karşı “hâlâ aynı yerde mi otluyorsunuz”la başlayan “ideolojik mücadeleleri” bile yeterlidir.

Eski SİP-yeni TKP'nin yaptığı gibi, “işçi sınıfı hareketi hangi koşullarda yükselebilir?” türünden fikir jimnastikleri bile bu küçük-burjuva inançları desteklemektedir.

Oysa kendi çıkarları, hayatta kalma şansları söz konusu olduğunda egemen sınıfların önsözleri hiç şaşmaz. Kendi deyişleriyle, “bir gün varoşlardan çıkıp gelecekler, hepimizi uyukumuzda kesecekler” korkusu, burjuvaziye yaşamın her dakikasında kendisini hissettirir. Bu korkudur ki, emperyalizmi ve onun yerli işbirlikçilerini sürekli alarm du-

rumunda tutar, sürekli askeri güçlerinin teyakuzda olmasını gerektirir. Bu durum, kendilerinin kadrolu propagandistlerinin herkesi inandırmaya çalıştığı “yakın tehdit”ten çok, gerçek tehditle ilgilidir. Bu tehdit, **devrimdir**.

Emperyalizm, hiçbir zaman kendi sömürsünü ve hegemonyasının geleceğini küçük-burjuva aydınlarının olasılıklar hesabına dayandırmaz. Bu nedenle, küçük-burjuvaların “devrim tehlikesi”nin gerilerde kaldığına olan inancı ne denli güçlü ise, emperyalizmin (ve yerli işbirlikçilerinin) devrim korkusu o denli güçlüdür. Çünkü onlar, küçük-burjuvazinin kendi sınıfsal geleceğini bile göremeyecek kadar miyop olduklarını bilirler. Bu yüzden, bu sınıfların aydınlarının “teorilerine” de itibar etmezler. Ama yine de küçük-burjuva aydınları emperyalizmin tek akıl hocaları olduklarına inanırlar.

Emperyalist burjuvazi, kâr oranlarının düşmeye başladığı her aşamada demokratik hak ve özgürlükleri sınırlandırmak, gerekirse tümüyle ortadan kaldırmak için hazırlığa girer. Emperyalist sömürüyü “koruma ve kollama harekâtı”, her zaman onun emrindeki askeri güçlerin görevidir. Bu nedenle askeri güçler, ekonomik durgunluk öncesinde ve durgunluk süresince hiç görülmedik ölçüde önem kazanır.

Emperyalist burjuvazinin, küçük-burjuva aydınları gibi, teori yapacak zamanı yoktur.* O, “pratik adamdır”. Kendi varlığına yönelik tehdidi, kendi pratik yaşamında daha hızlı kavrar. Bu kavrayışının tarihsel süreci, onda komünizm korkusunu sınıfsal bir iç-

* “Şimdiye değin tarihin başlıca güçlerinden birisi olarak ... işbölümü, egemen sınıfta, zihinsel ve fiziksel emeğin bölünmesi olarak kendini gösterir. Böylece, bu sınıf içersinden, bir kesim, sınıfın düşüncüleri olarak (sınıfın kendi hakkındaki yanılsamaların oluşumunu kendi başlıca geçim kaynakları haline getiren faal ve kuramsal ideologlar olarak) ortaya çıkarlarken, diğerleri, gerçekte bu sınıfın faal üyeleri oldukları halde kendileri hakkında hayal ve düşünceler yaratmaya daha az zamanları olması nedeniyle, bu düşünce ve yanılsamalara karşı tutumları daha pasif ve kabullenicidir. Bu sınıf içindeki bu ayrılık, iki taraf arasında belli bir karşıtlığa ve düşmanlığa da dönüşebilir, ama sınıfın kendi varlığını tehdit eden pratik bir çatışma durumunda, bu durum kendiliğinden ortadan kalkar, ve egemen düşüncelerin egemen sınıfın düşünceleri olmadıkları ve bu sınıfın gücünden ayrı bir güce sahip buldukları yolundaki görüntü de uçup gider.” (Marks-Engels, *Alman İdeolojisi*.)

güdüye dönüştürmüştür. Toplumsal ve siyasal süreç olağan biçimde gelişirken, onun içgüdüünün harekete geçtiği görülür. Küçük-burjuva aydınlarının bile herşeyin “olağan” biçimde geliştiğini düşündükleri bir zaman diliminde, emperyalist burjuvazinin siyasal baskıların artırılması gerektiğine ilişkin söylemleri herkesi şaşırır. Ancak bir süre sonra, hemen herkesin (başta onun ücretli elemanı olan küçük-burjuva aydınları) aynı konuları konuşmaya, yazmaya ve tartışmaya başlaması da şaşırıcı olmaz.

Bugün hemen herkesin ortak kanısı devrimci mücadelenin “marjinalleştirildiği”, dolayısıyla emperyalist sistem için yakın ya da orta vadeli bir tehdit unsuru olmaktan çıktığıdır. Ancak emperyalist burjuvazinin, gerek metropollerde siyasal baskıyı artırması, gerekse dünya çapında saldırganlığını görülmedik seviyeye çıkarması karşısında “yeni tehdit algılaması”nın varlığına da pek çok kişi inanmış görünmektedir. “Terörizme karşı mücadele” bu inancın ideolojik söylemi olmaktadır.

Bütün bunlardan çıkartılan sonuç ise, Türkiye’de oligarşinin (ki emperyalizm işsel olgu olduğu için onun içinde yer alır) yönetimin askerileştirilmesine ihtiyaç duymadığıdır ve yakın gelecekte de böyle bir ihtiyaç ortaya çıkmayacağıdır. Oligarşi açısından yönetimin askerileştirilmesi, yani askeri darbe için koşulların mevcut olmadığı bir kez kabul edildi miydi, gelişen her siyasal olay bu olasılığın **dinamiklerinin** dışında değerlendirilmeye başlanır.

Oysa, oligarşinin yönetimi askerileştirmesinin koşulları, dün ne denli mevcut ise, yarın da aynı ölçüde mevcut olacaktır. Bu da, koşullardaki değişime bağlı olarak oligarşinin yönetimi askerileştirmeye yöneleceğinin ifadesidir. Bugüne kadar ülkedeki askeri darbenin oluşum sürecinde Amerikan emperyalizminin yeri ve rolü tartışmasız bir konumdadır. AB’yle geliştirilen ilişkiler, aday üyelik ve olası olmasa da ortaya çıkacağı propagandası yapılan üyelik koşullarında, yönetimin askerileştirilmesinde **Amerikan emperyalizminin yerini AB emperyalizmi alacaktır.** Bu bağlamda, bundan sonraki süreçte gerçekleştirilecek her askeri darbe, AB tarafından ve AB’nin onayı ile olacaktır.

İkinci gerçek, sömürücü sınıflar arasındaki çıkar çatışması, yani kendi iç çelişkilerinin keskinleşmesinin, tek başına askeri darbeye neden olmayacağıdır.

Sömürücü sınıfların kendi öz çıkarlarını temsil eden siyasal kişi ve partilerle yürüttükleri mücadele, hemen her zaman laiklik-şeriatçılık olarak iki büyük alanı oluşturmuştur. Bu alanlar sömürücü sınıfların ve onların siyasal temsilcilerinin kendi kendine buldukları ideolojik-siyasal alan değildir. Bu alanlar, sömürücü sınıfların maddi varlık koşullarından kaynaklanan ideolojik-siyasal alanlardır.

Kapitalizmin dış dinamikle, yukardan aşağıya geliştirilmesiyle ortaya çıkan işbirlikçi-tekelci burjuvazi (sanayi ve ticaret burjuvazisi) ile tekelleşememiş orta burjuvazi arasındaki çatışma, dış dinamiğin ortaya çıkardığı çarpık kapitalizmin yarattığı bir çatışmadır. Bir yandan dış dinamiğe (emperyalizme) bağımlı ekonomik, toplumsal ve siyasal yapı, diğer yanda geleneksel mallar üretim ve ticaretinin oluşturduğu yapı mevcuttur. Dış dinamiğin artan pazar talebi ve buna bağlı olarak geleneksel mallar üretim ve ticaret alanını kendi pazar haline dönüştürmesi, kaçınılmaz olarak geleneksel mallar üretim ve ticaret alanındaki tekelleşememiş burjuvaziyi gerilemeye ve giderek yok olmaya yöneltmiştir. Bu durum yarattığı çatışma, “modernçiler” ile “gelenekçiler” arasındaki çatışma olarak ideolojik-siyasal alanda laikler-şeriatçılar çatışması olarak ortaya çıkmıştır. Bu çatışmanın alanları kentler ve kırsal olmaktadır. Yukardan aşağıya gelişen kapitalizmin kırsal alanlarda ortaya çıkardığı mülksüzleşmenin sonucu olarak kentlere yönelik göç dalgası, kırsal alanlardaki ideolojik-siyasal ilişkilerin kentlere taşınmasına yol açmıştır. Bu da, gecekondular bölgelerinde (yeni söylemle “varoşlar”) toplanmıştır.

Kimilerinin “gecekondular sorunu”, kimilerinin “varoşlar sorunu” diyerek sosyolojik bir sorun olarak ortaya koyduğu ideolojik-siyasal ilişkiler alanı, sözcüğün tam anlamıyla yukardan aşağıya geliştirilen kapitalizmin yapısal sorunudur.

Bu sorunun bir yanında gecekondular da yaşayan nüfus, diğer yanında bu nüfusun oluşturduğu pazarda egemen olan sömürücü sınıflar yer alır. 1970-80 döneminde kırsal alanlarda ve gecekondular bölgelerinde devrimci mücadelenin gelişmesine paralel olarak bu kesim üzerinde gücünü kaybeden sömürücü sınıflar oligarşinin saflarında yer almışlardır. Ancak devrimci mücadelenin güç yitirmesine paralel olarak kendi pazar-

na yeniden egemen olan bu kesim, geçmişte olduğu gibi yeniden kendi çıkarları doğrultusunda oligarşi ile çatışmaya yönelmiştir. Erbakan'ın MNP-MSP ve diğer partileri, her durumda bu çatışmanın siyasal temsilcisi olarak ortaya çıkmıştır.* Ancak yukardan aşağıya geliştirilen kapitalizmin bir sonucu olarak bu geleneksel mallar üreticisi ve satıcısı kesim içinde kapitalist unsurlar ortaya çıkmıştır. Bugün AKP yönetiminde etkin bir güç haline gelen bu unsurlar, eski dönemden farklı olarak çatışma yerine uyumu tercih etmişlerdir. Onların uyumu, emperyalizm-oligarşi ikilisinin onlara sağladığı yeni kredi ve pazar olanaklarıyla belirlenmektedir. Düünün şeriatçılığı, bunların elinde "ılımlı islam"a dönüşmüştür. Bu nedenle, dün, gelişen kapitalizme değil, esas olarak oligarşiye karşı olan tepkileri, oligarşi ile "uyum"a dönüşmüştür. Bunlar oligarşi ile çatışmaya yönelmedikleri sürece, sömürücü sınıflar arasındaki çelişkiye belirgin bir yumuşama ortaya çıkmaktadır.

Öte yandan geleneksel kesimler, yukardan aşağıya geliştirilen kapitalizme (emperyalist üretim ilişkileri) eklenmiş ve bu gelişimden pay alan kesimlerin oligarşi-emperyalizm safına geçmesi sonucu iyice güçsüzleşmiştir. Bunlar şeriatçılığı siyasal mücadelenin bir aracı olarak kullanmaya devam etseler de, etkinlikleri "ılımlı islamcılar"ın "uyum"u çerçevesinde zayıflamaktadır. Ancak "ılımlı islamcılık" kendisini tümüyle şeriatçılıktan ayıramadığı için, şeriatçılığın ide-

olojik-siyasal etkisi, sınıfın ekonomik gücüne bağlı olmaksızın artmaktadır. Bu da, ters yönden yeni bir pazar ilişkisi ortaya çıkarılmaktadır. Bu pazar, popülist dilde çarpıtılarak ifade edilen "tesettür pazar"dır. Bu pazar, gelişen kapitalizmin ürünlerinin geleneksel mallarla birleştirilerek ortaya çıkan bir pazardır. Bu pazarın en temel unsuru kendisine uygun bir **yaşam tarzını** da ideolojik olarak **üretmesidir**. Ülker olayında olduğu gibi, bir yandan "muhafazakar-şeriatçı" ürünler, diğer yandan her türlü emperyalist metalar değişik adlarla birlikte üretilip pazarlanmaktadır. Bu nedenle, çatışma, kendi ekonomik içeriğinden sıyrılmakta, giderek "yaşam tarzı" alanına kaymaktadır.

İslamcı-şeriatçı "yaşam tarzı"nın pazarda yarattığı büyük talep, uluslararası islami para-sermaye ile birleşerek bu kesimde önemli bir sermaye birikimine yol açmıştır. Özellikle AKP iktidarıyla birlikte Avrupa merkezli para-sermayenin ülkeye girişiyle birlikte bu kesimlerin yatırımları sürekli büyümüştür.

Bugün keskinleşen çatışma, bu gelişen yeni sermaye unsurları ile bunun dışında kalan küçük ve orta sermaye kesimleri arasındadır. Uzan olayında olduğu gibi, bu çatışma, emperyalist üretim ilişkileri çerçevesinde (modernite) faaliyet yürüten sermaye kesimlerinin "islamcı sermaye" karşısında varlıklarını yitirmelerine yol açmaktadır.

Oligarşinin dışında gelişen bu çatışmanın yönetimin askerileştirilmesi için herhangi bir etkiye sahip olmayacağı açıktır. Yine de bu çatışmada sürekli yenik düşen kesimler, şeriatçılığa karşı laikliği öne çıkartarak eski günlerine geri dönme hesapları yapmaktadırlar.

Üçüncü gerçek, AB'nin emperyalist niteliğidir.

AB, açılımla Avrupa Birliği, üç büyük emperyalist ülkenin (Almanya, Fransa ve İngiltere) diğer emperyalist-kapitalist ülkelerle (İtalya, Hollanda, Belçika, Danimarka ve İsveç) oluşturduğu bir ittifaktır. İttifakın temelini, kapitalist pazarların sosyal devrimler ve halk kurtuluş savaşlarıyla sürekli daralması oluşturur. Bu nedenle, Avrupa'nın emperyalist güçlerinin ittifakı olarak AB, anti-komünisttir, halk kurtuluş savaşlarının açık karşıtlığına (düşmanlık) dayanır.

Bu karşıtlık temelinde AB, aynı zamanda varolan pazarları güvenceye alan bir oluşumdur. Bu bağlamda Yunanistan, Portekiz ve İspanya AB üyeliğine alınmıştır. Bu ilk ge-

* "MSP (Milli Selamet Partisi): Sınıfsal olarak, CHP'nin dayandığı sınıfsal tabana, yani orta ve küçük sermaye kesimlerine dayanır. Anadolu esnaf zanaatkar sermayesi ile tüccar-tefeciler sermayesinin desteğini almıştır. Emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerininin 12 Mart sonrası hükümetler dönemindeki hızlı ve hakimiyet sağlayıcı gelişmesine bir tepki olarak (daha önce aynı gerekçelerle ortaya çıkan ve 12 Mart döneminde kapatılan MNP'nin yerine) ortaya çıkmış ve AP'nin politik geri çekilişi ile birlikte, bir güç olmuştur. Anti-tekelci, anti-faizci tutumu aslında, tekelere ve faize karşı oluşundan değil, temsil ettiği orta sermaye kesimlerinin ekonomik olarak gelişmesini ve tekelleşmesini sağlamak için kendi politikasını sürdürmek istemesindedir. MSP aslında, ülkemizin iç dinamiği gereği ortaya çıkan ve ülkemizdeki emperyalist-kapitalist üretim ilişkileri ile filizlenen kapitalist unsurların tepkilerini bünyesinde toplamış bir partidir. Bu tepkiler, özünde oligarşiye karşı olan tepkilerdir. Ve politik bir silah olarak kullanılan 'din' ile birlikte, köylülüğün de sınıfsal desteğini almıştır." (İlker Akman, *Mevcut Durum ve Devrimci Taktiklerimiz*.)

nişleme, “geçiş toplumları”nın, yani askeri yönetimden “demokrasiye” geçen ülkelerin emperyalist pazardan kopmalarına karşı **her türlü gücün** kullanılacağı garantisyle gerçekleştirilmiştir.

Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığından sonra ortaya çıkan paylaşım sonucu Doğu Avrupa ülkelerini bu pazar güvencesi kapsamı içine almıştır. Burada ilk amaç bu ülkelerin emperyalist pazarlara entegrasyonunu sağlamaktır. Bu entegrasyonu engelleyen her türlü siyasal ve toplumsal muhalefet, bizzat AB tarafından tasfiye edilmektedir. Bu tasfiyede kullanılan araçlar ise, satın alma ve AB yanlısı “medya”dır. Bu yöntemlerin etkili olamadığı durumlarda AB'nin **askeri gücü** devreye girecektir.

AB, emperyalist ülkeler ittifakı olarak, kendi pazarlarındaki gelişmeler karşısında her türlü pasifikasyon yöntemlerini ve baskı araçlarını kullanmak durumundadır. Bu faaliyetinde Amerikan emperyalizminin “deneyimleri” yanında, en eski sömürgeci güç olarak İngiltere'nin ve açık işgal “deneyimi” sahibi Fransa'nın “deneyimleri” **AB'nin pasifikasyon ve müdahale yöntemlerini** belirlemektedir.

AVRUPA BİRLİĞİ'NİN POST-MODERN DARBE YÖNTEMLERİ VE AÇIK İŞGAL

Bugün AB'nin kendi “yaşam alanları”nda kendi egemenliğine karşı olan toplumsal ve siyasal gelişmeler karşısında kullandığı temel yöntem, bizde bilinen adıyla “post-modern darbe”dir.

“Post-modern darbe” yöntemi, egemenlik alanı içindeki ülkelerde AB fonlarıyla finanse edilen geniş bir “medya” ağına ve önde gelen küçük-burjuva aydınlarının oluşturduğu “sivil toplum kuruluşları”na dayanır. Gürcistan ve Ukrayna'da olduğu gibi, iktidar gücünü alaşağı etmek için bu güçler yanında Avrupa ya da ABD'de eğitim görmüş bir “toplumsal muhalefet lideri” ortaya çıkarılır. Kendilerinin finanse ettikleri “medya” aracılığıyla bu “muhalefet lideri” pazarları ve etrafında vakıflar aracılığıyla satın alınmış geniş bir “muhalefet örgütü” (“sivil inisiyatif”) kurulur. Mevcut iktidar seçim sistemini değiştirmeye ve “adil seçim” yapmaya zorlanır. Gerçekleştirilen ilk seçimde “medya” desteğindeki “muhalefet lideri” seçimleri kazanır. Eğer seçim sonuçları istenildiği gibi

gerçekleşmez ise, “muhalefet” seçimlere “hile karıştı” iddiasıyla “sivil direniş” başlatılır. Ülke parlamentosunun önünde başlatılan bu “sivil direniş” yeterince uluslararası destek sağlar sağlamaz parlamentoyu basar ve kendisini iktidar ilan eder.

Geçmişte Doğu Almanya, Macaristan, Polonya, Çekoslovakya'da kullanılan “sivil direniş”, Romanya ve Yugoslavya'da olduğu gibi silahlı güçlerin açık desteğiyle iktidarın devrilmesini sağlamıştır. Dolayısıyla “sivil direniş”in parlamento baskını, her durumda AB tarafından NATO bağlantıları içinde kurulan “dostluk” ilişkileri satın alınmış askeri komutanların açık desteğiyle gerçekleştirilir. Bu darbe yönteminde askeri güç ve askeri yöneticilerin satın alınması temel, “sivil toplum örgütleri” ikincil, yani tali role sahiptir.

Yugoslavya, Gürcistan ve Ukrayna olaylarında görüldüğü gibi, bu “sivil toplumcu darbe”, uluslararası “medya” tarafından “kadife devrim” ya da “sivil darbe” olarak lanse edilir. Bu darbenin en temel unsuru, küçük-burjuva aydınlarının hemen tamamının “temiz vakıflar”* aracılığıyla satın alınması, “sivil toplum örgütleri” aracılığıyla belirli bir finansman kaynağının ülkeye aktarılması ve bu kaynak aracılığıyla yeterli elemanın “sivil inisiyatif” çalışanı olarak görevlendirilmesidir. Bu satın alınmış “personel”in görevi, “sivil darbe” sonrasında ülkenin gelişeceği, kalkınacağı, bireylerin gelirlerinin yükseleceği umudunu yaratmaktır. Bizde olduğu gibi, “AB perspektifi” burada önemli bir yere sahiptir.

Yine de emperyalist propagandayla koşullandırılmış kişiler için, bu “sivil darbe”, “karşı taraf” anti-demokratik olduğu için demokratik olarak kabul edilebilir. Oysa söz konusu olan, “demokratik seçim” sonuçlarının emperyalizmin desteklediği aday lehine sonuçlanmamasıdır. Dolayısıyla bu olaylarda “demokratik seçim”in hiçbir önemi yoktur.

Bu “post-modern darbe” ya da “sivil darbe”nin en temel başarı koşulu, “karşı tarafın”, yani devrilmeleri hedeflenen kesimle-

* “Temiz vakıflar”ın emperyalist politikadaki yeri ve işlevleri için bkz. *Kurtuluş Cephesi*, “Amerikan Emperyalizminin ‘Project Democracy’si de ‘Temiz’ Vakıflara Oynamıştır!” (Mart-Nisan 1998, 42. Sayı) ve “Yaşasın Napoléon! Yaşasın Sosisler! [Oligarşinin Adam Satın Alma Politikası]” (Kasım-Aralık 2000, 58. Sayı).

rin **direnmemesi** ve bunları destekleyen kitlenin **sessizliği**dir. Emperyalist propaganda aracılığıyla “direnme”nin, “kanlı bir iç savaş”a ve emperyalizmin ekonomik ve siyasal ambargosuna (yaptırım) neden olacağı baştan ilan edildiğinden, “karşı taraf” daha işin başında ya teslim olma ya da kanlı bir iç savaşı kabul etme seçeneği ile yüzyüze bırakılmaktadır. Nüfusun bir bölümü, politik olarak aktif kesiminin büyük çoğunluğu ve üst düzey askeri yöneticilerin önemli bir kesimi emperyalizm safında yer aldığından, geri kalan nüfusun “**tarafsızlığı**” başının anahtarı haline gelmektedir. Burası, aynı zamanda ipin incelendiği yer, kopma noktasıdır.

İşte bu noktadan itibaren AB'nin açık askeri darbesi gündeme gelmektedir.

Emperyalist çıkarlara (bunların stratejik ya da konjonktürel çıkar olmasının önemi yoktur) hizmet etmeyen yönetimlerin devrilmesine yönelik “sivil darbe” girişimi karşısında “direnme”, her durumda silahlı bir direnme olacağından, “sivil darbeciler” safında silahlı güçlerin devreye sokulması kaçınılmazdır. Sudan'da olduğu gibi, bu silahlı güçler “özgürlük savaşçısı” ilan edilirken, karşıtlan “hükümet güçleri” olmaktadır. Bu çatışmada “hükümet güçleri” başarılı olduğu ölçüde, emperyalizmin askeri güçleri savaşın tarafı haline gelir. Daha önce ifade ettiğimiz gibi, bu emperyalist askeri güçler, ülkedeki “batı ülke vatandaşlarını tahliye etmek” paranası altında ülkenin stratejik yerlerini işgal eder. Böylece “sivil darbe” karşısındaki her “direniş” **emperyalizmin açık işgalinin** gerekçesi haline gelmektedir.

Bugün AB Ordusu, AB'nin “sivil darbe” başarılarının sonuna geldiğinin bir kanıtıdır. Artık gündemde askeri güçler ve askeri güçlerin harekâtı vardır.

Buraya kadar ortaya koyduklarımız, “post-modern” ile “pre-modern”* yöntemlerin birarada kullanıldığını ve kullanılacağını göstermektedir. Bir başka deyişle, emperyalizmin **eski-sömürgecilik dönemine**** ilişkin emperyalist **müdahale yöntemlerinin** “post-modern” yöntemlerle bir arada görüldüğüdür. Ancak kullanılan **sadece** yöntem-

dir. Geçmiş dönemde emperyalizmin fiili işgali mevcut olduğundan, askeri müdahale bu güçlerin harekete geçirilmesi ile gerçekleştirilmektedir. Bugün ise, ülkeler görünüşte bağımsızdır, dolayısıyla emperyalist askeri güçler (özellikle AB için) ülke dışından gelmek durumundadır. Bu nedenle, dış askeri güçlerin hareketi, iç askeri güçlerin “talebi”yle gerçekleşen “insani amaçlar” görüntüsü altında gerçekleştirilmek durumundadır. Tıpkı Amerikan emperyalizminin Irak'ı “demokrasi” götürme amacıyla işgal etmesinde olduğu gibi, emperyalist işgal propaganda araçlarıyla meşrulaştırılmaktadır. Bu meşrulaştırmada kullanılan propagandanın **hedef kitlesi** ise, emperyalist ülkelerdeki ileri ve demokrat kamuoyudur.

Bu koşullar altında, emperyalizme bağımlı ülkelerde emperyalizmin yakın ve orta vadeli çıkarlarına uygun olmayan ve bu çıkarlara hizmet etmeyi kabul etmeyen siyasal yönetimlerin, geçmiş dönemdeki yönetimlerinin, yani işbirlikçiliklerinin hiçbir değeri ve önemi bulunmamaktadır. Sorunun özü, o güne kadar emperyalizme sadakatle hizmet etmiş, ancak somut koşullarda

** “II. Yeniden paylaşım savaşından önce, emperyalist istismar metodu sonucu, geri-braktırılmış ülkelerde, emperyalizmin müttefiki yerli egemen sınıf feodalizmdi. (Komprador-burjuvazi emperyalizmin uzantsından başka birşey değildir). İkinci bölümde etraflı şekilde belirttiğimiz gibi, emperyalist kontrol ve fiili durum, genellikle kıyı bölgelerinde, limanlarda, stratejik yerlerde ve ana haberleşme merkezlerindedir. Merkezi otorite çok zayıftı. Ülkenin ve nüfusun 3/4'ü, kendi aralarında da çelişkileri olan zayıf feodal mahalli devletçiklerin kontrolü altındaydı. Şehirleşme, ulaşım, haberleşme, kapitalizm egemen olmadığından zayıftı. Ülke için **emperyalizm dışsal bir olgu, toplumsal süreç de feodal bir süreçti**. Bu yüzden ülkedeki baş çelişki ülkenin ve nüfusun dörtte üçünü kontrol altında tutan zayıf feodal birimler ile yarı-serf durumunda olan köylüler arasındaydı. (**Demokratik mücadele**) Köylülerin spontane mücadele ve patlamalarını örgütleyip, onlara proleter devrimci bilinci götürerek, proletarya partisinin yönetiminde kurulan köylü ordusu ile zayıf mahalli feodal otoritelerin güçlerini kırarak üs bölgeleri kurmaya başlayıp, ülkeyi yavaş yavaş denetim altına almaya başladıkları evrede, emperyalizm, kendi sömürsünü korumak için, ülkeyi bütün olarak işgal ediyordu. O zaman, ülkenin baş çelişkisi emperyalizm ve bir avuç hainin dışında bütün ulus arasında olmaktadır. (**Milli Mücadele**) İç savaş döneminde savaş, genellikle sınıfsal şiarlarla ve sınıfsal planda yürürken, devrimci milli savaş evresinde savaş, ulusal planda ve ulusal şiarlarla yürümektedir.” (Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III.*)

* “Post-modern”, “modern zaman sonrası” anlamında kullanılmaktadır. “Modern zaman” ise, II. yeniden paylaşım savaşından sonraki otomobilli yaşam dönemi için kullanılmaktadır. “Pre-modern” sözcüğünü bu bağlamda II. yeniden paylaşım savaşı öncesi dönem için kullanıyoruz.

emperyalizmin somut çıkarlarına hizmet etmeyen **işbirlikçi iktidarların** değiştirilmesidir. Bu nedenle, “post-modern darbe”nin başarısı, darbe yapanların da, darbe yapanların da emperyalizmin işbirlikçileri olmasıdır. Bu durumda, bu ülkelerdeki ilerici, demokrat ve devrimci kesimler, mevcut işbirlikçilere yönelik darbe hareketi karşısında kolaylıkla “tarafsız” konuma itilebilmektedir. Bu da “post-modern darbe”nin başarısının diğer bir güvencesi olmaktadır.

Sonuç olarak, AB, Batı-Avrupa’nın emperyalist ülkelerinin ittifakı olarak kendi “yaşam alanları”nın, yani kendi pazarlarının güvenliğini kendi askeri güçleri aracılığıyla korumaya yönelmiştir. Bu yönelim, “post-modern darbe” olanaklarının sınırlarına gelinmesi, “sivil darbeciler”in kitleler üzerindeki

etkilerini (yaratılan umutların büyüklüğü ölçüsünde) kısa sürede yitirmeleri ve yeni pazarlarda “post-modern darbe” karşısında direniş gösterecek yerel güçlerin varlığının bir sonucudur.

AB’nin “Büyük Orta-Doğu Projesi” kapsamında Amerikan emperyalizmi ile birlikte hareket etmesi, aynı zamanda AB’nin askeri güçlerinin daha fazla devreye girmesine neden olacaktır. Bu koşullarda AB’nin askeri müdahalelerinin “demokratik ve insancıl” görünümü, Amerikan emperyalizminin kanlı saldırganlığının bir alternatifi gibi sunulması sözkonusudur. Bu sunuşun nedenli uzun süreceğini ise, AB ülkelerindeki demokratik kamuoyunun ne ölçüde pasifiye edileceği belirleyecektir.

Alt-kimlik-Üst-kimlik, Anayasal Vatandaşlık, Türkler, Kürtler, Türkiyeliler ve Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı

“Yurttaş Verheugen”in (“Citizen Verheugen”) Eylül sonunda Türkiye ve Diyarbakır gezisinden sonra açıklanan “AB İlerleme Raporu”yla birlikte başlayan “azınlıklar” tartışması tüm hızıyla sürerken, Başbakanlık İnsan Hakları Danışma Kurulu’nun hazırladığı “rapor”la birlikte “alt-kimlik”-“üst-kimlik” tartışmaları da eski kaldığı yerden yeniden başlamıştır.

Bu hızlı tartışma ortamında, kimilerine göre “Türk” tanımı “ırksal” (bir söyleme göre “etnik”) özelliklere sahip olmadığından “üst-kimlik” olabileceği ileri sürülürken, kimileri tersini iddia ederek, “Türkiyelilik”in üst-kimlik için en uygun tanım olduğunu ileri sürmüştür. Bir üçüncü kesim ise, bu türden “ırksal” ya da “etnik” temelli tanımlamaların yerine, “ırksız ve cinsiyetsiz” bir “anayasal vatandaşlık” statüsü oluşturularak “sorunun” çözülmesinin daha kolay olacağını söylemektedir.

Bu üç ana ekseninde giden tartışmalarda, şimdilik “anayasal vatandaşlık” önerisi daha ağır basan yan olmuşsa da, tartışmalar “mozaik değil, mermer”ci faşistlerin müdahaleleriyle yeni bir AB raporuna kadar askıya alınmış görünmektedir. Bu yeni AB raporunun da, 17 Aralık “zirvesi”nde alınacak kararlar ortaya çıkacağı neredeyse kesin gibidir.

Tartışmalara ve tartışan taraflara bakıldığında, alt-kimlik, üst-kimlik, anayasal vatandaşlık vs. konusunun nereden kaynaklandığı,

hangi “sorunu” çözeceğinin “herkesin malumu” olduğu görülmektedir.

Biz, kendimizin “geri zekalı” yerine konulmasını göze alarak, “herkesin malumu” olduğu varsayılan “malumat”ın ne olduğunu açıklamanın gerekli olduğunu düşünüyoruz.

Ülkenin tüm aydınlarının, “azınlık” sözcüğünün tarafı olduğunu kabul eden tüm “ilgililerin” “malumu” olan “malumat”, hiç şüphesiz **ulusal sorundur**. Ve “ulusal sorun” denildiğinde ilk akla gelen de **Kürtlerdir**.

Daha açık olarak ifade edersek, AB üyeliği ile birlikte başlayan ve AB “ilerleme rapor”larıyla devam eden alt-kimlik, üst-kimlik, anayasal vatandaşlık vs. çerçevesindeki tartışmaların temel nedeni Kürtlerin ulusal haklarıdır. Dolayısıyla tartışmanın ön-geçmiş, tarihi, **Kürtlerin ulus olup olmadıklarına** ilişkin tartışmaların tarihidir.

Sorunu bir kez daha ortaya koyarsak, mevcut her türden “kimlik” tartışmalarının temelinde Kürt ulusunun varlığı ve ulus olarak belli haklara sahip olup olamayacağı yatar.

Eğer Kürtler bir **ulus** ise, doğal ve kaçınılmaz olarak her ulusun sahip olduğu haklardan yararlanma hakkına sahip olmalıdır. Bunun adı ise, Kürtlerin, ulus olarak **kendi kaderlerini tayin hakkına sahip olmalarıdır**. Sorunun çıkış yeri, temeli ve esası budur. Bunun dışındaki her türden eklemeler,

çıkarmalar tarihin ve tarihsel gerçeklerin çarpıtılmasından başka bir anlama gelmez.

Eğer Kürtler bir ulus iseler, doğal ve kaçınılmaz olarak kendi kaderlerini tayin hakkına sahip olmaları, ayrı devlet kurma hakkı demektir. Ezilen ulus olarak bir başka ulusun egemenliği altında oldukları koşullarda, kendi kaderlerini tayin hakkı, **ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkı** olarak tanımlanır. Bir kaç istisna dışında tüm Kürt siyasal örgütlenmelerinin **amacı** da bu hakkı elde etmek olmuştur.

Ulusal bir sorun, mevcut ve çözülmemiş ise, orada ulusal bir mücadelenin er ya da geç **ortaya çıkması** kaçınılmazdır. Bir ulus, bir başka ulus tarafından egemenlik altına alınmış ise, bu egemenlik ne denli “cennet” olarak görünürse görünsün, her durumda ulusal nitelikte sorunlar ortaya çıkarır. Dolayısıyla ulusal nitelikteki her sorun, kaçınılmaz olarak, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ile çözümlenmek durumundadır. Mevcut olan, somut ulusal sorunlar ya da ulusal nitelik alan sorunlar ne denli yerel, özel, parçasal olursa olsun, zaman içinde **bütünsel** bir ulusal sorun olarak ortaya çıkar. Yapılan her türlü yerel, özel ya da parçasal ulusal sorunların (ki bu durumlarda ortaya çıkan sorunlara “etnik sorunlar” denilerek “ulusal” yön ikinci plana itilmeye çalışılır) çözümüne yönelik çabalar, ne denli “iyiniyetli” olursa olsun, sonuçta bütünsel ulusal sorunun çözümünün kaçınılmazlığını ortaya çıkarır ve bu kaçınılmaz çözümü hızlandırır.

Ulusal sorunun bu kaçınılmaz çözümü, ancak **demokratik bir devlet** çerçevesi içinde gerçekleştirilebilir.* Böyle bir demokratik çerçevede ortaya çıkan ulusların kendi kaderini tayin hakkı, demokratik bir hak olarak her ulus tarafından kabul edilir ve demokratik bir hakkın kullanım koşullarına tabi olarak kullanılır. Lenin’in açık biçimde belirttiği gibi, kapitalizm koşullarında “ulusal barış”, yani aynı topraklar içinde ve aynı devlet çerçevesinde yaşayan ulusların barış içinde bir arada yaşaması, “demokratizmin

tutarlı bir tarzda uygulandığı ülkelerde gerçekleştirilebilir”.** Bunun dışındaki her türlü çözüm, bir zaman azalıyor görünse de, uluslar arasındaki kin ve nefreti sürekli kılar.

Şüphesiz ulusal sorunun, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı çerçevesinde çözümünü “olanaksız” görenler olduğu gibi, böyle bir çözümü mevcut devletin “parçalanması” anlamına geldiği için “bölücülük” olarak kabul edenler de vardır. Her iki kesim, farklı gerekçeler ortaya koysalar da, ortak hedefleri marksist-leninistlerdir. Marksist-Leninistler, bunlar tarafından, iki farklı uçtan, ya “pratik” öneriler getirmemekle, ya da “ülkeyi bölmekle” suçlanırlar.

“Boşanma serbestliğini savunan bir kimseyi aile bağlarını yıkmak istemekle suçlamak ne kadar ahmakça ve ne kadar ikiyüzlüce bir davranışsa, ulusların kaderlerini tayin etme özgürlüğünü savunanları da, yani ayrılma özgürlüğünü savunanları da, ayrılmayı isteklendirmeye suçlamak, ölçüde ahmakça ve ikiyüzlü bir davranıştır.”***

Burada bilinmesi ve anlaşılması gereken, demokratik bir hakkın tanınması ile bu hakkın kullanılmasının bir ve aynı şey olmadığıdır. Bir başka ifadeyle, boşanma hakkının varlığı, evli olanların hemen ve derhal boşanmaları anlamına gelmediği gibi, ulusların ayrılma hakkının tanınması da ayrılmayı mutlak önkoşul olarak ortaya koymaz. Böyle bir hakkın tanınması, ezilen ulusun ya da demokratik devlet sınırları içinde “azınlık”ta olan ulusun, eşit haklara sahip olması ve polis yöntemleriyle, yani şiddet yoluyla devlet sınırları içinde tutulmayacaklarının garantisi edilmesidir. Bu garanti geçerliliğini yitirdiğinde, “azınlık”ta olan ulusun ayrılma hakkını kullanması sözkonusudur.

Yine de demokratik bir devlet çerçevesinde ulusların kaderlerini tayin hakkının tanınmasının “azınlık”taki ulusun ayrılmasını engellemeyeceği, o ulusun milliyetçilerinin “küçük olsun benim olsun” zihniyeti ile hareket edeceği, dolayısıyla “parçalanmanın” kaçınılmaz olduğu söylenebilecektir. Bu nedenden dolayı, ulusların kaderlerini tayin hakkının tanınmasının “azınlık”ta olan ulusun ayrılmasını getirerek ulusal kin ve nef-

* “Belirli bir devlet içinde, tarihinin geçirdiği bütün değişmeler boyunca, burjuvazinin birey olarak devletlerin sınırlarında meydana getirdiği değişiklikler ne olursa olsun, bütün ulusların proleterlerinin sınıf mücadelesinde en sıkı ve bölünmez bir ittifakı gerçekleştirmek için mücadele verir.” (Lenin, *Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı*, s. 87, Sol Yay., Kasım 1992.)

** Lenin, *Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı*, s. 36.

*** Lenin, *age*, s. 75.

retin devamına hizmet edeceği ileri sürülebilir. Denecektir ki, böyle bir hakkın tanınması, kullanılmasını beraberinde getireceğinden, ülke içindeki ulusal çatışmayı, ülkeler arası çatışmaya dönüştürerek, bölgesel ölçekte yaygınlaşmasına yol açacaktır.

Bu ve benzeri savlar, karşı çıkışlar, yaşamının tek bir zaman diliminde bile demokratik bir devletin ne olduğunu görmemiş ve bilmeyen insanların düşüncelerinin ürünüdür. Onlar, demokratik bir ülkenin, demokratik bir devletin, ancak demokratik ilkelere bağlı bulunanların çoğunlukta olduğu koşullarda ortaya çıkacağını bilmezler.*

Bu konuda ne söylenirse söylenir, yine de marksist-leninist ulusal sorun çözüm yöntemleri “pratik olmadığı” ya da “bölücü” olduğu için reddedilmeye devam edecektir.

“Bölücü” olmayan ulusal sorun “çözüm” önerileri ise iki ana başlık altında toplanır: a) Kültürel özerklik; b) yerel özerklik ya da yerel yönetimlerin güçlendirilmesi (yan-federal çözüm).

Yakından bakıldığında bu iki “çözüm” tarzı bir ve aynı şeyi ifade eder. Ancak biçimsel ve söylemsel farklar nedeniyle birbirinden farklıymış gibi bir izlenim uyandırır. İkisinin ortak noktası, aynı devlet sınırları içinde yaşayan, sayısal olarak egemen ulustan daha az, ancak “hatırı sayılır” bir nüfusa sahip uluslara “azınlık” hakları tanımaktır. Dolayısıyla ulusal sorunun tek ve “pratik” çözümü olarak “azınlık hakları”nın verilmesi olduğu görüşünde birleşirler.

Sol “kültür” sahibi olanların “ulusal kültürel özerklik” olarak bildikleri bu çözüm

yöntemi, “dillerin eşitliği” temelinde kültür alanına giren her konuda “azınlık” nüfusa sahip ulusun kendi yönetim hakkını tanıtmaktan ibarettir.

KÜLTÜREL ÖZERKLİK

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, kültürel özerklik, “dillerin eşitliği” temelinde ulusal sorunların çözümlenebileceği varsayımına dayanır. Bu, en açık biçimde **okulun uluslara göre bölünmesi**, yani eğitimde ulusal kapalı alanların oluşturulması demektir. Bunun “medya” söylemleri içindeki ifadesi, “ana dilde eğitim hakkı”dır. Diğer “kültür öğeleri”, örneğin müzik, televizyon ve radyo yayını, bu çerçevede ele alınır. Okul, dilin öğretildiği yer, “diğer kültür alanları” dilin kullanıldığı ve geliştirildiği yerler olarak ortaya çıkar. Ancak okul, “kamusal alan”; diğerleri “özel alan”ı oluşturur. Dolayısıyla devleti ilgilendiren bölüm “kamusal alan”, yani devlete ilişkin alandır. Bu nedenle, kültürel özerkliğin odak noktası, okulun ulusal esasa göre bölünmesidir. Böylece her ulus, ulusal azınlık kendi ana dilinde okul açma, eğitim verme hakkına sahip olacaktır. Ve varsayılmaktadır ki, böyle bir gelişme sağlandığında **ulusal sorunlar çözülecek**, uluslar arasındaki çatışma son bulacaktır.

Eğitim, bu konuda biraz bilgi sahibi olan herkesin kolayca bileceği gibi, okul, binasından öğretmenine, öğrencisinden eğitim programına kadar pek çok unsuru içerir. Bu unsurlar da, belli bir **parasal kaynağı** ve bu **kaynağın sürekliliğini** gerektirir. Eğitim hiçbir biçimde kişisel bağışlarla, kişisel çabalarla elde edilen belirsiz ve geçici gelirlerle sürdürülemez. Dolayısıyla eğitim sürekliliğinin sağlanabilmesi için, “kaynağın” sağlanma ve sürekli olması şarttır. Bu nedenden dolayıdır ki, kültürel özerklik teorisyenleri, ulusal eğitim için ülke vatandaşlarının eğitim giderlerini karşılaması gerektiğinden yola çıkarak, ulusal eğitim için ulus üyelerinin belli oranda **vergilendirilmesi** gerektiğini söylerler. Pratik olarak, her “anayasal vatandaş”, hangi ulusa ait olduğunu kaydettilererek, kendi ulusal dilindeki eğitim için gerekli vergiyi ödeyecektir.

Böylece kültürel özerklik, ulusal dilde eğitimin sürekliliği için ulus üyelerinin vergilendirilmesini ve bu vergilerin ulusun temsilcileri ya da temsil organları tarafından toplanmasını gerektirir. Doğal olarak, artan nü-

* “Kuşkusuz, kapitalist toplumda yürürlükte olan ilişkilerden doğma siyasal ahlak bozukluğu, bazan parlamento üyelerinin ve gazetecilerin belli bir ulusun ayrılması yolunda ciddi olmayan ve hatta saçma olan gevezeliklerde bulunmalarına neden olur. Ama bu gevezeliklerden korkacak olan (ya da korkar gözükecek olan) gerçiler olabilir. Demokratik ilkelere bağlı bulunanlar, yani devlet sorunlarının halk tarafından karara bağlanmasında direnenler, siyasetçilerin üzerinde gevezelik ettikleri şeyle halkın karar verdiği şey arasında ‘pek büyük fark olduğu’nu çok iyi bilirler. Halk her günkü deneyiminden, coğrafi ve iktisadi bağların değerini ve büyük bir pazarla büyük bir devletin üstünlüklerini bilir. Onun için halk, ancak ulusal zulüm ve ulusal sürütüşme, yaşamı dayanılmaz hale getirdiği zaman ve iktisadi ilişkileri baltaladığı zaman, ayrılmaya, bir çare olarak başvurur.” (Lenin, *Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı*, s. 75.)

fus ve eğitim masraflarının artması, verginin artırılmasını gerektireceğinden, aynı temsilcilerin ya da temsil organlarının **vergilendirme yetkisine** de sahip olmasını öngörür. Dolayısıyla kültürel özerklik, vergilendirme yetkisine sahip olan bir yerel (ya da ulusal) meclis (yasama organı) ve bunun aldığı kararları yürütme gücüne sahip bir organın (yerel yönetim) varlığını esas alan bir **hukuksal bütünlük** oluşturur.

Böyle bir hukuksal bütünlüğü yok varsayarak, çözümü, sadece “ulusal dilde kurslar açma” ve bu “kurslar”ın masraflarının ulusal topluluk üyelerinin kendi “rıзалarıyla” yapacakları yardımlarla karşılanması olarak sunmak, eğer basit bir bilgisizliğin ürünü “safılık”tan kaynaklanmıyorsa, düpedüz “başka niyetlerin” gizlenmesinden başka anlama gelmez.

Yine burada “iyiniyetli” insanlar ortaya çıkarak, hukuksal bütünlüğün de fazlaca önemli olmadığını, belirli alanla sınırlı olan bir vergilendirme yetkisi ve vergi toplama hakkının fazlaca önemli olmayacağını, en azından “eğitime” bir destek anlamına geleceğini söyleyebilirler.

Elbette böylesine “iyiniyetli” sözler karşısında “cehennem yolunun iyiniyet taşları ile döşenmiş” olduğu söylenerek itiraz edilebilir. Ama böyle söylendi diye “iyiniyetli”nin iyiniyetinden vazgeçmeyeceği açıktır.

Vergilendirme hakkı, vergi koyma (yasama) ve vergi toplama (yürütme) organlarının varlığını gerektirir. Aksi halde, vergi toplama haraç almaya dönüşür ki, bunun adaletsizliği bir yana, böyle bir “gelir”le süreklilik gerektiren eğitimin sürdürülmesi olanaksızdır.

Vergilendirme hakkının sadece kendi ana dilinde eğitim yapacak olan ulusun eğitim masraflarını karşılamakla sınırlı bir hak olarak “yasal” hale getirildiğini varsayalım. Yine varsayalım ki bu ulusal “azınlık”, gerek artan nüfusun eğitimi için, gerekse eğitimin kalitesini yükseltmek amacıyla belirli bir plan oluşturulsun. Bu plan gereğince alınan vergiler “eğitime” yatırılacaktır. Her yıl şu kadar okul, şu kadar okul malzemesi, şu kadar öğretmen ihtiyacını karşılamak için alınan vergilerden oluşan bir bütçe ortaya çıkacaktır. Doğal olarak bir bütçe sözkonusu ise, vergilendirme hakkını kullanan kurum (yasama), aynı zamanda bu bütçenin oluşumunu ve denetimini de yapmak durumundadır. Bunun adı ise **maliyedir** (biraz mo-

dem olsun diye “finansman merkezi” de diyebiliriz). Bütçe kaynaklarının gerçekliği, bütçenin denkliği vb. konular bu kurumun işi haline gelecektir.

Aynı zamanda kapitalizm koşullarında yaşanmaktadır. Dolayısıyla değişik finansman kaynakları (kredi vb.) aynı amaçlarla kullanılabilir. Kredi faiz oranları, faiz oranlarındaki dalgalanmalar yanında “eğitime katkı bonoları” gibi araçlar da devreye girecektir. Bu ise, adı farklı konulmakla birlikte “devlet iç borçlanma senetleri”nden başka birşey değildir. Her bono gibi, alıcısına belli bir geliri garantilemek durumundadır. Bu işlevler ise, herkesin bileceği gibi **Hazine**'ye ilişkindir.

Ve yine kapitalizm koşullarında yaşandığı için, gerek vergi gelirleri, gerek diğer borçlanma araçlarının “rasyonel” kullanımı ve “marjinal verimliliği” esas alınacaktır. Yani elde edilen gelirler (finansman) nemalandırılacaktır. Nemalandırmak ise, sözcüğün tek ve gerçek anlamıyla sermaye birikimidir.

Kısacası, sadece “azınlık” ulusun kendi dilinde eğitim hakkı çerçevesinde vergi koyma ve toplama hakkının tanınması, bir bütün olarak devlet işlevlerinin yerine getirilmesi demektir. Normal bir devletten tek eksik olan yanı, devletin askeri gücüdür.

Böylece dış işleri ve savunma alanları dışında **bölgesel özerkliğe** ulaşılır. Bu ise, **federe devletten** başka birşey değildir. Bu aşamadan sonra yapılacak tek şey, bu fiili durumu resmi hale getirmekten ibarettir.

Bu gelişmenin olumsuz sonuçlar ortaya çıkardığı görüldüğü ölçüde, başka çözüm yolları aranacaktır. Bulunacak diğer bir çözüm ise, daha önce belirttiğimiz gibi, düzenli olmayan gelirleri esas alır, yani vergilendirme yerine “gönüllü bağışlar”la eğitim finanse edilmesidir. Bu da, “devletin okullara müdahalesinin ortadan kaldırılması” gibi çok “sivil toplumcu” bir söylemle sunulabilir.

“Okul ve benzeri alanlardan ‘devletin müdahalesini ortadan kaldırmak’ ve bunları ulusların eline teslim etmek, deyim uygun düşerse, en ideolojik ve ‘saf’ ulusal kültüre ya da papaz egemenliğinin ve şovenizmin ulusal temeli üzerinde açılıp gelişmeye en elverişli olan alanını, ulusları birbiri ile kaynaştıran ekonomiden *ayırmaya* çaba göstermekten başka

bir şey değildir.”*

Özcesi, bu türden çözümler de, sonal olarak kültürel özerklik çerçevesindedir ve resmi vergilendirme yerine, eğitimin “ce-maatlere” teslim edilmesiyle sonuçlanır.

“Kültürel özerklik”in her biçiminin sonuçta her türden dini ve milliyetçi ideolojilerin gelişmesine yol açacağı görüldüğü ölçüde “yepyeni” arayışlar ortaya çıkacağı açıktır. “Yepyeni” çözüm ise, “alt-kimlik”, “üst-kimlik”, “anayasal vatandaşlık” söylemleriyle ortaya atılmıştır.

ALT-KİMLİK, ÜST-KİMLİK VE ANAYASAL VATANDAŞLIK

Ülkemizde her ulustan, her “etnisite”den aydın ve politikacının fikir söylediği “kimlik” sorunu, insanların “kimlik” ve “kişilik” arayışı içinde oldukları bir döneme denk düşmüştür. Sistemin tek tip insan yetiştirdiği, eğitimin bu tek tipleşirmenin temel aracı olduğu, bireylerin “kişiliklerinin” gelişmesini engellediği vs. iddialarla ortaya çıkan teoriler 12 Eylül küçük-burjuva aydınlarının saf değiştirme (dönme) bunalımının ürünüdür. Bilimin yerini psikolojinin, bilimsel tahlilin yerini “astroloji”nin aldığı bir dönemde, “dönmeler” “kimlik” bunalımına sürüklenmişlerdir. “Ben kimim?”, “hangi topluluğa aidim?”le başlayan “entel” iç sıkıntılar ve bunaltılarla başlayan “kimlik” sorunu, Kürt ulusal hareketinin geliştiği bir ortamda legal alanlara devriklenmiştir. “Kürt” sözcüğünün kullanılmasının “ölüm” nedeni olduğu bir dönemde küçük-burjuva aydınlarının “kimlik bunalımı” yeni bir “ezop dili” oluşturmuştur. “Kimlik arayışı”, bireysellik alanından ulusallık alanına taşınmış, “kimlik” **ulusal kimlik** olarak kullanılmaya başlanmıştır.

“Kimlik” sorunu ulusal ölçüğe taşındığı oranda toplumsallaşmış (sosyalleşmiş), toplumsallaştığı ölçüde toplumbilimsel (sosyolojik) konu haline gelmiştir. Her yönüyle, alabildiğine ideolojik ve siyasal bir sorun, sosyolojik bir sorun haline dönüşmüştür. Bu dönüşümle birlikte sosyolojinin kullandığı kavramlar keşfedilmiştir. Bunlar da alt-kimlik, üst-kimlik olarak **psikolojiden**, özellikle de Freud psikolojisinden (alt-benlik, üst-benlik) devriklenmiştir.**

Soldan “dönme”lerin, toplumsal dönekleme yalnızlaşmaları ve bunun yaratmış olduğu bireysel-ruhsal (psikolojik) bunalımların psikanalist tedavi yöntemlerinden öğrendikleri “benlik” sorunu, “kimlik” sorunu olarak bir kez keşfedildi miydi, yaşamın her alanında kullanılan sihirli bir formül oluşturmuştur.

Sol “dönme” küçük-burjuva aydını “benlik” ya da “kimlik” sorununu psikoterapiyle çözdüğünü düşündüğünden, her türlü toplumsal sorunun (sınıfsal ve ulusal), son tahlilde bireyin “benlik”/“kimlik” sorununun kitlesel ölçekte ortaya çıkışı olarak düşlediğinden, bu sorunların da, tıpkı bireysel sorunlarda olduğu gibi, psikiyatrik yöntemlerle çözülebileceğini varsayar. Genellikle yaşamının bir bölümünde psikoterapi görmüş olan küçük-burjuva aydını, ulusal sorunların alt-kimlik/üst-kimlik çerçevesinde bir sosyo-psikoterapiyle çözülebileceğinden yola çıkarak “teori” üretmiştir.

Daha önceki yıllarda Sabancıların “Doğu Raporu”nun hazırlayıcısı olan Baskın Oran’ın başını çektiği bu psikoterapik ulusal sorun çözüm “teorisi”, ulusal sorunların çatışmaya dönüştüğü toplumların topyekün “ruh hastası” olduğundan yola çıkar. Ancak “ruh hastası toplum” ya da “uluslar” teşhisi özenle gizlenir. Bunun için “ulus”, bir “alt-kimlik”, kişinin doğuştan, biyolojik yaratılışından gelen bir özelliği (alt-benlik) olarak sunulur. Alt-kimlik (ulusallık) “içgüdüsel ve bilinçsiz davranışların kaynağı” olduğu için, her zaman “ulusalcılığa” (milliyetçilik) yol açarak, çatışmalar doğurur. Bundan kurtulunun tek yolu süper-ego (“üst-kimlik”) yoluyla “benliğin” (“kimlik”) bulunmasıdır.

Bu “teori” çerçevesinde “Türk” ve “Kürt” birer “alt-benlik”, yani “alt-kimlik”tir. Dolayısıyla hiçbirisi “benlik”i (“kimlik”) oluşturmak

toplantığı yer olan alt-benlik (id), insanın ilkel zihinsel yapısıdır, içgüdüsel ve bilinçsiz davranışların kaynağıdır. Üst-benlik (süper ego) alt-benliğin karşıtıdır ve insanı topluma uydurmakta ve faaliyetlerin toplumca kabul edilebilir biçimde ortaya çıkmasına yardım eder. Benlik (ego) ise, alt ve üst benliğin denge durumudur. Benlik başarılı olmazsa bireyde zihinsel gerginlik, tereddüt ve çekişme doğar. Alt-benliğin biyolojik yaradılıştan geldiğini söyleyen Freud’a göre, üst-benlik toplum kuralları, değer yargıları ve eğitimle geliştirilir ve oluşturulur. Dahası, alt-benliğin isteklerinin üst-benlik tarafından bastırılmasında “çevrenin” baskısı ne denli sert olursa, üst-benliğin de o denli sert ve acımasız olduğuna söyler.

* Lenin, *Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı*, s. 31.

** Sigmund Freud’ göre, kişiliğin güdüsü ve kişinin en büyük yoksunluğu “sevgi”dir. Sevgi güdülerinin

için gerekli bir temel oluşturmaz. Öncelikle bu Türk ve Kürt “alt-kimlik”lerin süper-egosu (“üst-kimlik”) yaratılmalıdır. Bu da “Türkiyeli”liktir. Artık çözüm ortaya çıkmıştır. Baskın Oran şöyle söyler:

“Türkiyeli üst kimliğini benimseyince azınlık kalmaz, kimse kimseye yukarıdan bakamaz. Bu, Kürtleri çok rahatlatır, memlekete bağlar. Türk üst kimliği Türkiye’yi bölüyor. Çünkü bir Kürt ben Türküm demiyor. Ben Türkiyeli Kürdüm diyor. Kıbrıs’ta da öyle değil mi? Kıbrıslı Türk ve Türkiyeli Türk kavramları var. Ama bunu anlamıyor bazıları. Oysa Ermeni’yi, Rum’u, Çerkez’i, Kürt’ü, Türk’ü, Laz’ı, Arnavut’u, Süryani’yi, Keldani’yi, Asuri’yi, Çingeneyi kucaklayan tek kavram Türkiyeli kavramıdır. Türkler bundan rahatsız olmaz. Türkler zaten pratikte kuvvetli unsurdur. Çünkü resmi dil Türkçedir, ülkenin adı Türkiye’dir ve bayrak Kemalistler tarafından oluşturulmuştur.”*

Görüldüğü gibi, Türkler ve Kürtler “Türkiyeli” üst-kimliği ile psikolojik açıdan rahatlatılmakta, onların süper-egoları tatmin edilmekte, dolayısıyla ego (benlik) ortaya çıkması beklenmektedir. Ama her durumda psikolojik tedavi Türklerde yoğunlaştırılmakta ve bu tedavi başarılı olduğu oranda Kürtler de “rahatlamakta”dır. Bunun için AB yandaşlarının kullandığı “Kıbrıslı Türk” (ki onlar “KıbrıslıTürk” olarak yazarlar) bile kullanılmaktadır. Oysa aynı topraklarda “Kıbrıs Türkleri” tanımı da kullanılmaktadır. Nitekim “Orta-Asya Türkleri”, “Azerbaycan Türkleri”, “Balkan Türkleri” tanımları da kullanılmaktadır.

Burada küçük, ama tarihsel bir “malumat” da gerekli olmaktadır: “**Türkiyeli**” tanımı **Türkiye devrimci hareketine** ait bir tanımdır.

“Bilindiği gibi Türkiye, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülkedir. Böyle bir ülkede devrimci mücadele, bağımsızlık ve demokrasi için yapılan mücadeledir. Yani **emperyalizmin ve uzantı ve müttefiklerinin temizlendiği, milli bir demokrasiye sahip, tam bağımsız Türkiye’yi** kurma mücadelesidir, bugünkü devrimci müca-

dele. Milli demokrasiye sahip, bağımsız Türkiye’yi kurma mücadelesi yalnızca proleter devrimcilerin değil, bütün **Türkiyeli yurtseverlerin** ortak bir mücadelesidir.”** (abç)

“Türkiye’deki marksist hareket şerefli bir mücadele tarihine sahiptir. CHP ve DP yönetimlerinin karanlık yıllarında, siyasi irticanın en azgın olduğu yıllarda, **Türkiyeli proleter devrimciler** yığıtçe ve mertçe mücadeleler vermişlerdir.”*** (abç)

Ve yine bir tarihsel gerçektir ki, “Türkiyeli proleter devrimciler”, hemen her zaman “şovenist” olmakla, “kemalist” olmakla suçlanmaya gelmişlerdir. Çünkü onlar, her zaman tam bağımsız, merkezi ve demokratik Türkiye’yi savunmuşlardır ve bu demokratik Türkiye’de ulusal sorunun, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı çerçevesinde çözümlenebileceğini söylemişlerdir.

Bu tarihsellik bir yana itilerek, tıpkı “alt-üst kimlik”in psikiyatriden devriklenmesi gibi, “Türkiyeli” tanımı da devrimci hareketten devriklenmektedir.

Marksist-Leninistleri ulusların kaderlerini tayin hakkını savunmakla “pratik olmamak” la eleştirenlerin “pratik” çözümlerinin gerçeklikle hiçbir ilişkisi yoktur. Denilmek istenen, herkes kendisini bir bütünün parçası olarak “hissederse” sorunlar ortadan kalkar. Tüm “pratiklik” de budur.

Şüphesiz alt-üst kimlik vs.’lerin sorunu (ulusal sorun) çözmeyeceği açıktır. Zaten amaç sorunu çözmek değil, sorunun “pratik” bölümünü gözlerden gizlemek, “pratik” çözümler için sosyo-psikolojik şartların yaratılmasını sağlamaktadır. Şöyle söyler Baskın Oran:

“AB azınlık dediğinde, bir ülkede çoğunluk ve egemen olmayanların, o ülkede çoğunluk ve egemen olanlarla aynı muameleyi görmesini istiyor. Mesela Türkiye’de Sünni Müslüman çoğunluk var. Bunlar camilerde elektriği bedava kullanıyor. Alevi Müslümanlar ise cemevinde ibadet ettiğinde elektriğin parasını ödüyor. AB, işte bu olamaz diyor. Mesela Türk çoğunluk Türkçe öğreniyor, yayın yapıyor ama Kürtler Kürtçeyi okulda öğrenemiyor. Kürtçe kurslarının açılması

bile iki yıl aldı. AB, 'Eğer Türk çoğunluk Türkçe öğrenebiliyorsa, Kürt azınlık da Kürtçe öğrenebilmeli' diyor. Çünkü AB' nin azınlık tanımına göre, bütün vatandaşlar mutlak olarak eşittir. AB'nin azınlık hakkı dediği de tamamen eşitlik hakkıdır. Kendi insanımızı zoraki vatandaş olmaktan çıkarıp, gönüllü vatandaşlığa geçirmek, insanların kendi kültürlerini yaşamasını engelleyen yasakları kaldırmaktır.*

Bu kez işler iyice "pratik"leşir! Üstelik "AB diyor ki..." ile başlayan cümlelerle yapılır bu.

Deniliyor ki, "herkes eşit olmalıdır", "eşit haklara sahip olmalıdır". Örneğin deniliyor, "sünni müslüman çoğunluğun elektrik parası"...

Ama bu sorun ulusal değil, dinsel bir sorundur diye itiraz edilmeye kalkışılmasının da anlamı yoktur. Tüm toplumu ulusal, dinsel, kültürel vb. hangi açıdan alınırsa alınsın "ruh hastası" olarak kabul edenler için, herşey bir ve aynıdır. Böyle olunca da dinsel haklar ile ulusal haklar kolayca aynılaştırılabilir.

Oysa aynı mantıksallık içinde, söz konusu edilenler, "çoğunluğun hakkı" olarak değil de, "çoğunluğun imtiyazı (ayrıcalığı)" olarak da tanımlanabilir ve tüm ayrıcalıkların (imtiyazların) kaldırılması da talep edilebilir. Daha hak ile ayrıcalığın ayrımına bile sahip olmayanların ulusal sorunlarda "pratik" çözümler ileri sürmeye kalkması, bir "art niyet" mevcut değilse, şarlatanlıktan başka bir anlama gelmemektedir.

Yine de alt-üst kimlikçilerin hakkını yememek gerekir. Onlar "pratik" çözümler uğruna ne güçlüklerle göğüs germektedirler. Raporları bile alenen yırtılıp atılmaktadır. O yüzden alt-üst kimlikli rehabilitasyonu bir yana bırakıp, "pratik" önerilerine bakmak gerekir: "insanların kendi kültürlerini yaşamasını engelleyen yasakları kaldırılmalıdır".

Ve bir kez daha "kültürel özerklik"e geri dönmüş bulunuyoruz. Daha önce gördüğümüz gibi, bu da,

"...gerçekten demokratik kurumlar getirmekte umutsuzluğa kapılan ve bir dizi ('kültürel') sorunda her ulusun proletaryasıyla burjuvazisini

yapay olarak birbirinden ayrı tutarak, burjuvazinin ulusal kavgalarından kurtulmaya çalışan kişilerin oportünist düşünden başka bir şey değildir."**

"Kültürel özerklik" teorilerinin yanında ortaya atılan diğer bir "çözüm" önerisi de, "anayasal vatandaşlık"tır. Genellikle "Kürt sorunu"nun evrimci ve reformist bir yol izlenerek çözülebileceğini düşünen kesimlerin hararetle savundukları "anayasal vatandaşlık", Kürt küçük-burjuva liberal aydınlarının milliyetçiliğine denk düşer.

Ancak sözkonusu olan "anayasal vatandaşlık" kavramının ne olduğu da belirsizdir. 1999 yılında Süleyman Demirel tarafından "telaffuz edilen" "anayasal vatandaşlık", kimilerine göre, Fransız kaynaklıdır, kimilerine göre teorinin kurucusu Alman liberallerinden Jürgen Hebermas'tır. Ne olduğu, nereden geldiği belirsiz olan bu "anayasal vatandaşlık" "çözümü", A. Öcalan'ın İmralı günleriyle Kürt hareketi içine taşınmış, HA-DEP tarafından savunulmuş ve en son Leyla Zana tarafından "Bizim asli kurucu unsur olduğumuz Anayasa'ya geçsin" talebiyle yeniden güncelleştirilmiştir.

Yorumlar ve kaynaklar muhtelif olsa da, ortak nokta, "anayasal vatandaşlık" kavramı ile, bireylerin **ulusa değil devlete** bağlılığının esas alındığıdır.

Anayasaların "kolay" değiştirilemediği, dolayısıyla "uzun dönemli" kalıcı bir metin olduğu varsayımına dayanan bu "çözüm", Kürt ve Türklerin devletin ve ülkenin kurucu üyeleri olduğunun anayasaya yazılmasından yola çıkar. Anayasanın Türkler ile Kürtleri devletin "ortak kurucusu" olarak tanımladığı koşullarda, Türkler için verilmiş "haklar" ya da "ayrıcalıklar"ın, aynen ve eşit biçimde Kürtler için de geçerli olacağı düşünülmektedir. Sonal olarak, anayasa, kültürel hak eşitliği ya da kültürel ayrıcalıkların genişletilmesinin temel aracı olarak kabul edilmektedir. Böylece bir kez daha "kültürel özerklik"e geri dönülür.

Yakından bakıldığında, alt-üst kimlikçilerin önerileri de, "anayasal vatandaşlık" önerileri de, ulusal sorunun çözümünü değil, geçiştirilmesini, bir süre için "kültürel" alanda oyalanmasını istemektedir. Böylece "otuz

* *Radikal*, 25 Ekim 2004.

** Lenin, *Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları*, s. 85, Sol Yay. Ekim 1993.

bin vatandaşın yaşamına mal olan” bir sorunun yaratmış olduğu “terör” ortamından uzaklaşmak hedeflenmektedir.

İkinci olarak, her iki “çözüm” önerisi de, her iki ulus için (Türkler ve Kürtler) suya sabuna dokunmayan, insanların günlük yaşamlarında bir anlama sahip olmayan, ama üzerinde her türlü ulusal ve uluslararası platformlarda her bir ulus lehine kullanılacak araçların ortaya çıkartılmasına zemin oluşturmaktadır. Böylece sorun, bireysel çatışma alanlarından kurumsal çatışma alanlarına taşınacaktır. Bunun sonucu ortaya çıkacak çatışmalar ve gerilimlerle “ver-kurtul” ya da “al-kurtul” türünden “kurtuluş” yollarının açılacağı umut edilmektedir. Doğal olarak bu “umut”, Kürt milliyetçiliği için bir “umut” olurken, Türk milliyetçiliği için yeni bir “savaş” anlamına gelmektedir.

Sanılmaktadır ki, “anayasal vatandaşlık” bir kez kabul edilip, Türklerin ve Kürtlerin Türkiye devletinin asli kurucu üyeleri oldukları anayasaya kaydedilirse, her türlü haksızlık karşısında Anayasa Mahkemesine ve ardından Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine başvurarak ulusal hakların alınması olanaklı olacaktır.

Oysa anayasalar, J. J. Rousse’nın “toplumsal sözleşmesi”nin yazılı bir metninden başka birşey değildir. “Tarafların” karşılıklı çatıştıkları konularda belli bir “consensus”a (onay) ulaşmalarının bir ifadesidir. Ancak her “consensus” bir uzlaşmayı ifade etse de, her durumda demokratik olmak durumunda değildir. Anayasa tek başına demokrasiyi ifade etmediği gibi, anti-demokratik bir siyasal yapı da anayasaya sahiptir. Sorunun özü, demokratik toplumsal ve siyasal dönüşümün sağlanmasıdır. Bu gerçekleştiği ölçüde, bu dönüşümün anayasal bir metin hali-

ne getirilmesi, fiili durumun yazılı hale getirilmesinden ibarettir.

Bugün yürütülen her türden ulusal ya da demokratik hak ve özgürlükler tartışması, her durumda “yukardan aşağıya demokratik dönüşüm” çerçevesinde yapılmaktadır. Burada “yukan” Avrupa Birliği, “aşağı” Türkiye olmaktadır. Bu nedenle sorun, “yukardan aşağıya demokratik dönüşüm”le demokratik bir toplumsal ve siyasal yapının kurulup kurulamayacağıdır. Diğer bir ifadeyle, **Junker tipi geçişin** Türkiye için geçerli olup olmadığı ve Junker tipi geçiş ile ulusal sorunun çözülüp çözülmeceğidir.

Bu soruya verilecek yanıt olumlu olduğu takdirde, böylesine “yukardan aşağıya” dönüşüm için gerekli Junkerlerin nereden bulunacağı düşünülmek zorundadır. AB’nin Junkerlerin Almanya’nın birliğinde oynadıkları rolü oynamasını beklemek ise, **AB’nin siyasal zorunu** önsel olarak kabul etmekle özdeşdir. Ama zor, aynı zamanda ekonomik bir güçtür. Dolayısıyla AB’nin siyasal zorunu kabul edenler, aynı zamanda AB’nin ekonomik çıkarları doğrultusunda bu zoru kullanacağını da kabul etmek durumunda dırlar. Ve çıkarlar değiştiğinde, zorun uygulandığı alanlar da değişecektir.

Sonuç olarak, ulusal sorun üzerine yapılan her türlü gevezelikler, yeni “pratik çözüm” önerilerinin bugün geldiği yer AB’dir. Bu nedenle, tüm taraflar, AB’nin görüntüsel demokrasisi ile gerçekteki emperyalizmi arasında salınıp duracakları bir sürecin tarafı olmuşlardır. Aşağıdan yukarı demokratik devrimin tamamlanamadığı bir ülkede her türden ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel, dinsel ve ulusal sorunlar bir kez daha ve sürekli çatışma koşullarında ve de emperyalizmin egemenliği altında yaşanmaya devam edecektir.

Avrupa'da Neler Oluyor?

**“En İyi Entegrasyon Asimilasyondur”
(Otto Schily, Almanya İçişleri Bakanı)**

Avrupa'da bir hayalet dolaşiyor! Sözcüğün en olumsuz anlamında bir hayalet, ırkçılık ve ayrımcılık hayaleti.

2 Kasım günü Hollandalı film yönetmeni Teo Van Gogh'un bir Faslı “müslüman” tarafından öldürülmesiyle birlikte Hollanda'da başlayan olaylar, bir yandan “yabancılar sorunu”na ilişkin “yepyeni ve alışılmadık” yaklaşımlar ve çözümler ortaya atılmasına yol açarken, diğer yandan aşağıdan gelen bir ırkçı-milliyetçi dalgasının ne denli etkin olduğunu göstermiştir.

Faslı bir “müslüman”ın Hollandalı bir “hristiyan sanatçı”yı öldürmesi olarak sunulan cinayet, hızla dinsel ayrımcılıktan ırksal ayrımcılığa evrilmiştir. 11 Eylül sonrasında başlayan “islami teröristler” söylemine dayanan dinsel ayrımcılığın ırksal ayrımcılığa dönüşmesi, Avrupa'daki “yabancılar sorunu”nun boyutlarını göstermesi açısından da büyük bir öneme sahiptir.

Hollandalı Teo Van Gogh'un öldürülmesiyle birlikte yirmiyi aşkın cami ve mescitin bombalanması ya da yakılmasıyla gelişen olaylar, ne denli dinsel ve kültürel bir sorun olarak sunulursa sunulsun, her durumda “yabancılar sorunu” olarak varolan bir sorunun derinliğini ve yaygınlığını göstermiştir.

Türkiye “medyası”nın ağız birliği etmişçesine Hollanda'nın “Avrupa'nın en hoşgörülü toplumu” olduğuna ilişkin yayınlara bakıldığında, gelişmeler ayrıksı bir olayın yarattığı bir tepkiden başka birşey değildir. Dolayısıyla olayları “büyütmeye” gerek yoktur, “hoşgörü toplumu” her zaman olduğu gibi “yabancılar”a hoşgörü göstermeye devam edecektir. Hem zaten gösterilen tepkiler cami ve mescitlerin yakılması ya da bomba-

lanması şeklinde olsa da, bu cami ve mescitler “köktendinci” kesimlerin faaliyet gösterdiği alanlardır. Bu nedenle, olayların topyekün bir “yabancı düşmanlığı” olarak değerlendirilmemesi gerekir!

320 bin “Türk vatandaşı”nın ve 280 bin Faslının yaşadığı Hollanda'da cami ve mescitlere yönelik eylemlerin hız kesmesiyle birlikte, “hoşgörü toplumu”ndaki olaylar bir yana itilmiştir. Şimdilik ortalık “yatışmış”, “hoşgörü toplumu” yeniden kendi olağan haline geri dönmüş görünmektedir. Ancak bu görünüm sadece “medyatik”tir. Gerçekte olan ise, işin içine Hollanda devletinin tüm kurum ve kuruluşları ile girmesiyle, “yabancılar sorunu”nun devlet sorunu haline dönüştürülmüş olmasıdır. Böylece şu ya da bu ırkçı ya da milliyetçi bir partinin propagandası malzemesi olan “yabancılar sorunu” tüm Hollanda toplumunun ortak sorunu haline gelmiştir.

Hollanda devlet güçlerinin “islamicılara, PKK'lilere ve solculara” yönelik birbiri ardına gerçekleştirdiği operasyonlar “yabancılar sorunu”nun salt dinsel bir sorun olarak görülmediğinin de kanıtıdır.

Ancak Hollanda'daki olayların etkileri Hollanda'dan tüm Avrupa'ya, özel olarak da Almanya'ya yansımıştır. Almanya başta olmak üzere tüm Avrupa'da şimdi “yabancılar sorunu” en çok tartışılan toplumsal sorun haline dönüşmüştür. Ve “yabancılar sorunu” “Türkler sorunu” olarak ırksal bir temele oturmuştur. Artık “müslümanlar”la başlayan, “islamiyetin kadına bakışı”yla süre giden her tartışma ve konuşma, “Türkler sorunu”na dönüşerek din alanından ırk alanına atılmaktadır. “Müslüman olmayan Türkler” faz-

la olmadığından, “Türkler sorunu”, müslümanlar sorununu da kapsayan bütünsel sorun haline gelmiştir.

Hollanda’daki olayların ardından Almanya’da başlatılan “entegrasyon sorunu” tartışmalarının açık biçimde gösterdiği gibi, sorun, **göçmen işçiler** sorunu olarak gerçek bir temele sahiptir.

Böylece “yabancılar sorunu” “Türkler sorunu”na dönüştürülürken, göçmen işçiler “entegre olmayan ve entegre olmayı reddeden yabancılar” haline dönüşmüştür. Artık tüm sorun, bu “entegre olmayan ve olmayı reddeden”, büyük çoğunluğunu “Türkler”in oluşturduğu göçmen işçilere ne yapılacağı sorunu olmuştur.

Sorunun, “entegre olmayan ve olmayı reddeden Türkler” sorunu haline dönüşmesiyle birlikte, Türkiye’nin AB üyeliğine ilişkin tartışmalar da işin içine dahil edilmiştir. Böylece AB’nin hıristiyan “demokrat” partilerinin başını çektiği Türkiye’nin AB’ye üye yapılamayacağına ilişkin kampanyalar, “Türklerin entegrasyon özürülü” olduklarına ilişkin bir toplumsal önyargı oluşturulmasına yönelmiştir.

Nasıl sunulursa sunulsun, hangi söylemle ifade edilirse edilsin, sorunun geldiği noktada, göçmen işçilerin ekonomik ve toplumsal yaşamdan dışlanması noktasıdır. Bu boyutu ile göçmen işçiler sorunu, **göçmen işçilerin ülkelerine geri gönderilmesi** sorunu olarak pratik ve yasal bir yöne evrilmiştir.

Türkiyeli işçilerin kırk yıllık Avrupa macerasının, “demokratik hak ve özgürlükler” ülkelerinde, demokratik hak ve özgürlüklere rağmen nasıl sona erdirileceği günün gündem maddesi haline gelmiştir. Pratik konu, süresiz çalışma ve oturma hakkına sahip olan göçmen işçilerin (Almanların deyişiyle “misafir işçilerin”) bu haklarından nasıl mahrum bırakılacağıdır.

Bugün için pratik çözüm, demokratik hak ve özgürlüklerin “kötüye kullanılması” durumunda hak ve özgürlüklerin kaybettilmesinin “demokratik” bir tutum olduğunun kanıtlanmasına dayandırılmaktadır. Bir başka ifadeyle, tartışmalar, demokratik hak ve özgürlüklerin hangi koşullarda ve nasıl sınırlandırılacağına ya da tümüyle ortadan kaldırılacağına ilişkin yasal bir çözüm bulmaya yönelmiştir. Bu nedenle, üretilecek yasal çözümün göçmen işçilerin yaşadığı ulusal devlet yurttaşları tarafından gerekli ve haklı olarak kabul edilmesi tüm propagan-

da çalışmalarının odak noktası haline gelmiştir.

Bu bağlamda “müslüman erkeklerin” kadınlara baskı ve şiddet uygulamalarına ilişkin olaylar toplumların gündemine yeniden taşınırken, göçmen işçilerin “paralel toplumlar” oluşturduklarına ilişkin görüntüler yayınlanmaya başlanmıştır. Tüm bunlar, göçmen işçilerin yaşadıkları toplumlara uyum gösteremediklerinin, yani entegre olmadıklarının açık kanıtları olarak sunulmaktadır. Özellikle Almanya’da 1993 ekonomik bunalımıyla başlayan ve 2000 yılından bugüne kadar süre giden ekonomik bunalımla büyüyen işsizliğin yarattığı ortamdan beslenen “yabancı düşmanlığı”, toplumun büyük bir kesimini etkisi altına almaya başlamıştır. Neredeyse göçmen işçiler (“misafir işçiler”) Almanya’daki her türlü ekonomik ve toplumsal sorunun nedeni olarak görülmeye başlanmıştır.

Artık sorunların ne olduğunun, nereden kaynaklandığının hiçbir önemi **kalmamıştır**. Tek bir sorun vardır: **Göçmen işçilerin geri gönderilmesi**.

Sıradan bir Avrupalının gözünde göçmen işçiler, kendi işlerini ellerinden alan, dolayısıyla kendilerinin işsiz kalmasına yol açan “yabancılar”dır. Dünün “sarımsak kokulu” yabancıları, bugün onların işsizliğinin nedendirler. Onlardan kurtulunduğu ölçüde kendilerine iş olanağı çıkacağını düşünmektedirler.

Biraz daha gelişmiş, sıradanlığın sıradışılığına sahip olan Avrupalı için, yabancı işçiler, hem kendi iş olanaklarını ellerinden almaktalar, hem de kazandıkları paraları yaşadıkları ülkelerde harcamayarak, ülkelerin kaynaklarını dışarıya transfer etmektedirler. Bu transfer, açık bir sermaye transferi olarak görüldüğünden, ülke içindeki yeni yatırımların engeli olarak da kabul edilmektedir.

Bu bakış açısı, özellikle protestan-evangelik ağırlıklı ülkelerde, özel olarak da Almanya’da “akademik” ve iş çevrelerinde oldukça yaygındır.

En ilkel haliyle merkantilist dönemde görülen bu düşünceler, Alman halkının ekonomik bilgisini oluşturur.

“Hıristiyan ülkeler dışındaki Türkiye ile, İran ve Doğu Hindistan ile yapılan ticaret yüzünden para azalmaktadır.

Bu ülkelerde ticaret daha peşin para ile yapılmaktadır, ama hıristi-

yan ülkeler içinde yapılan ticaret, bu bakımdan değişiktir. Çünkü hıristiyan ülkeler içindeki ticaret de her ne kadar peşin parayla yapılıyorsa da, gene de para, bu ülkelerin sınırları içinde kalmaktadır. Gerçekten burada, hıristiyan ülkeler içindeki ticarete paranın akıntısı ve karşı akıntısı, met ve cezri yer almaktadır, çünkü bir ülkede kıtlık bir başkasında bolluk olmasına karşın, para, bazan bir yerde daha bolken, bir başka yerde daha kıt olmaktadır; böylece para hıristiyanlık çerçevesi sınırları içinde gider gelir ve dolaşır, ama bu daima çitlerin içinde kapalı kalır. Hıristiyan ülkeler dışında yukarıda adı anılan ülkelerle yapılacak olan ticaret için kullanılan para, gider ve bir daha geri dönmez.”

Yüzelli yıl önce söylenmiş bu ilkel merkantilist düşünce çerçevesinde dünyadaki ve ülkesindeki gelişmelere bakan ve yorumlayan toplumun, ekonomik bunalım dönemlerindeki istemi de “himayecilik” olmaktadır. Göçmen işçiler karşısındaki tutumu da bu “himayecilik” çerçevesinde biçimlenir.

Şüphesiz ilkel merkantilist düşüncenin* sıradan insanlar tarafından kolayca benimsenmesi anlaşılır birşey olmakla birlikte, “akademik” çevrelerin de aynı düşüncelerin savunucusu olmaları oldukça şaşırtıcıdır.

Oysa günümüzdeki ekonomik bunalım, dünyanın “globalleştiğine” inanıldığı bir dönemde ortaya çıkmıştır. Bu bunalımda, ekonomik bunalımlara ilişkin varolan tüm teoriler işlevsiz kalmıştır ve yeni bir teori de ortalıkta görünmemektedir. “Akademik” çevreler, “globalizm”in serbest pazar ekonomisi söylemlerine öylesine kapılmışlardır ki, serbest rekabetin geçerli olduğu bir dönemin

yeniden yaşandığı hayaline kapılmışlardır. Dolayısıyla serbest rekabetçi kapitalizm dönemine ilişkin teorilere geri dönmüşlerdir.

Ekonomik bunalım dönemlerinde baş gösteren “himayecilik” eğilimlerinin yanında en tipik olguların birisi de **yabancı düşmanlığıdır**.

İşsizliğin yaygınlaştığı dönemlerde, yabancı işçilerin daha az ücretle çalışmaları yerli işçilerin doğal rakibi olarak ortaya çıkmasına yol açar. Kendisi iş bulamazken yabancı işçinin çalışabildiğini gören yerli işçi, ona karşı şovenist ve ırkçı bir tepki duyar. Bu durum da, yabancı işçilerin içinde yaşadıkları toplumsal ilişkilerden daha fazla yalıtılmalarına ve dışlanmalarına yol açar. Yalıtılmış ve dışlanmış yabancı işçiler, giderek daha da düşük ücretlerle çalışmayı kabul ederler. Bu da işçilik maliyetlerinin düşmesine katkıda bulunur.

Bugün Avrupa’da, özel olarak da Almanya’da göçmen işçilere ve bunlar içinde büyük bir nüfus oluşturan Türkiyelilere gösterilen şovenist ve ırkçı tepkiler doğrudan işsizlik olgusuyla birlikte yoğunlaşmış ve yaygınlaşmıştır. Ancak gelişmeler bunlarla sınırlı kalmamaktadır. Almanya’da %10’lar seviyesinde bulunan işsizlik, yabancı işçiler arasında %40’lar seviyelerindedir. Dolayısıyla işsizlikten en çok etkilenen kesim yabancı işçilerdir. Bu durumda da işsizlik sigortası, sağlık sigortası gibi sosyal haklar devreye girmektedir. İşsizliğin nedeni olarak görülen yabancı işçi, bu kez ülkenin sosyal fonlarını tüketen bir kitle olarak görülmeye başlanır. Sosyal fonların sınırlandırılması ve yer yer kesilmesi karşısında, bunun nedeni olarak işsiz yabancı işçileri gören yerli halkın yabancı düşmanlığı daha da büyümektedir.

Sorunu güncelleştiren ve yaygınlaştıran dünya ekonomik bunalımı ve bunun Avrupa’ya yansımaları biçimidir. Özellikle 2000 yılından itibaren uzun bir ekonomik durgunluğa giren Almanya’da, iç pazar için üretim yapan tekeller ve orta sermaye kesimleri, büyük ölçekli deflasyonla karşı karşıya kalmışlardır. Gerek aşırı-üretim, gerekse işsizliğin yaratmış olduğu talep daralmasıyla ortaya çıkan fiyatların düşme eğilimi, ucuz yabancı malların ithalatıyla daha da tehlikeli bir hal almaya başlamıştır. Bu durum iç pazar için üretim yapan tekeller ve orta sermaye kesimlerinde “himayecilik” eğilimlerini güçlendirirken, yabancı işçilerin, özel olarak Türkiyelilerin sınırlı tüketimi ve

* “Tüm merkantil sistemde, esas olan nokta, dış ticaret teorisidir. Çünkü, darbimeselde servetin hâlâ altın ve gümüşten oluştuğu yazılı olduğuna göre, yalnızca, sonuçta, ülkeye nakit para getirecek alışverişler kârlı görülmekteydi. Bundan emin olmak için, ihracat, ithalatla karşılaştırılmaktaydı. İthal edilenden daha fazlası ihraç edildiğinde, aradaki farkın ülkeye nakit para olarak girmiş olduğuna, ve ülkenin bu fark kadar daha zengin olduğuna inanılmaktaydı. Bundan ötürü, iktisatçıların sanatı, her yılın sonunda ihracat-ithalat dengesinin ihracat lehine olmasını sağlamaktan ibaretti; ve bu gülünç yanılgı uğruna binlerce kişi boğazlanmıştı! Ticaretin de kendi haçlıları ve engizisyonları vardı.” (Engels, “Bir Ekonomi Politik Eleştirisi Denemesi”, 1844 Elyazmaları, s. 397-399.)

biriktirilmiş paralarının kendi ülkelerine transferi giderek önemli bir olgu haline gelmiştir.

Bu durumda, iç pazar için üretim yapan tekeller ve orta sermaye kesimleri, kendilerinin her türlü zorluğa rağmen, “yurtseverce” (patriotist) üretimi ve istihdamı sürdürdüklerini söyleyerek şovenizmi ve ırkçılığı teşvik etmektedirler. Yabancı işçilerin, özel olarak Türkiyeliler için sınırlı tüketiminin “entegre olmamışlıktan” kaynaklandığına ilişkin düşünceler bu zeminde gelişmeye başlamıştır. Perakende ticaret alanında başlayan iflaslar, “entegrasyon sorunu”nu daha da öne çıkarmıştır. Son aylarda Almanya’da tartışmaya açılan “paralel toplum”* tezleri bu sorunun ne denli önemsendiğinin açık kanıtıdır.

1980 dünya ekonomik bunalımı karşısında geliştirilen “monetarizm”den başka yeni bir anti-bunalım teorisinin üretilmediği emperyalist ülkelerde, her türden eski teorilere gösterilen ilgi, kaçınılmaz olarak sorunların çarpıklaşmasına ve çözülemez hale gelmesine yol açmaktadır.

Bugün Avrupa’da dolaşan ırkçılık hayaleti, yabancı işçilerin “entegrasyonu” hayaleti haline dönüşmektedir. Bu yeni hayaletin özü ise, “entegre edilemeyenlerin” sürülmesidir.

Avrupa’nın en düşük ücretleriyle, en kabul edilemez işlerinde çalışan yabancı işçilerin kendi ihtiyaçlarını kendi olanaklarıyla kendi kendilerine temin etmeleri, kaçınılmaz olarak yaşadıkları ülkenin iç pazarından sınırlı bir talepte bulunmalarına yol açmaktadır. “Entegre” olmuş yabancı işçilerin daha fazla talep yarattığı yanlısaması, aynı oranda yabancı işçilerin “entegrasyona” **zorlanmalarının** maddi yanını oluşturmaktadır.

* “Paralel toplum”, bir devlet sınırları içinde yaşayan toplumun içinde ikinci bir toplum oluşumunu ifade etmek için kullanılmaktadır. Buna göre, Almanya’daki Türkiyelilerin, kendilerine ait işyerlerinden kendi tüketim ihtiyaçlarını karşıladıkları, kendi içlerinde ekonomik bir ilişki ağı oluşturdukları, dolayısıyla kendilerine ait bir toplumsal ilişkiye sahip oldukları söylenmektedir. Sadece “akademik” çevrelerin bildiği, ancak söylemedikleri ise, “paralel toplum”un, giderek kendi özel hukukuna sahip özerk bir topluluk haline dönüştüğüdür. Bu özerk topluluk, belli bir ulusa ait insanlardan oluştuğu oranda ulusal-azınlık oluşması anlamına gelmektedir. Bu durumu Almanya İşçileri Bakanı Otto Schily, bir kaç yıl önce “Almanya’da iki dilde yazılmış şehir yazılarını görmek istemiyorum” diyerek açıklamıştır.

Konuyu Türkiyeliler açısından ele alacak olursak, Türkiyeliler için yıllık olarak 7-8 milyar Euro seviyesinde bir parayı ülkeye gönderdikleri görülmektedir. Almanya’nın toplam GSMH’nin 2,1 trilyon Euro olduğu gözönüne alındığında, bu binde üçlük “servet transferi”nin fazla ciddiye alınacak yanı yoktur. Öte yandan toplam 2,3 milyon Türkiyelilerin gelirlerinin toplamı 20 milyar Euro’dur. Tasarruf edilen kısım düşüldüğünde, tüketim için harcanan miktar 10-12 milyar Euro olmaktadır.

Böylesine küçük rakamların Alman ekonomisinde özel bir yere sahip olmadığı açıktır. Ancak 2000 yılından beri süregelen ekonomik durgunluk koşullarında perakende ticaretteki iflaslar böylesine küçük paraların hesabının yapıldığı bir dönem başlatmıştır. Öyle ki, Almanya’nın sahip olduğu tek ulusal tatil günü olan 3 Ekim Birlik Günü’nün tatil olmaktan çıkartılarak 300 milyon Euro tasarruf yapılması bile gündeme gelebilmiştir. Bu nedenle Türkiyelilerin kendi içlerinde yaptıkları alış-verişte kullanılan birkaç milyar Euro Alman iç pazarı için büyük bir para olarak görünmeye başlamıştır.

Oysa sorunun bizzat kendisi Alman ekonomisinin ağır ve hantal yapısından kaynaklanmaktadır. Uzun yıllar (40 yıl) değişmeyen tüketim kalıpları içinde, fazlaca değişmeyen gelirlerin yarattığı belli bir talep düzeyine göre örgütlenmiş Alman iç pazarı için Türkiyelilerin kendi içsel tüketim harcamaları önemsenmemiştir. Öyle ki, Türkiyelilerin talep ettikleri tüm tüketim malları bizzat kendileri tarafından ithal edilmek ve kendileri tarafından pazarlanmak durumunda kalmıştır. Hiç bir Alman perakende satıcısı bu talebe itibar etmemiştir. Büyük marketlerde Türkiyelilerin tüketim ihtiyacına yanıt veren malları bulmak neredeyse olanaksızdır. İşte bu önemsememe, Türkiyeliler için kendi tüketim mallarını kendilerinin ithalini ve satışını getirmiştir. Bu da, zaman içinde belli bir sermaye birikiminin ortaya çıkmasına neden olmuştur.

Fazla güvenilir olmamakla birlikte, 2002 verilerine göre 65 bin işyerinin toplam cirosu 25 milyar Euro olmuştur. Bu ciro içinden turizm vb. şirketlerin ciroları çıkartıldığında, tahmini olarak 10 milyar Euro’luk bir ciro temel tüketim malları ticaretinde (bakkal ve marketler) ortaya çıkmaktadır. Kimi verilere göre, Almanya’da toplam 35 bin bakkal ve market bulunmaktadır.

Sayılar ne denli yetersiz ve güvenilir olmasa da, Almanya'da yaşayan Türkiyelilerin 10 milyar Euro'luk bir temel tüketim malları talebine sahip olduğu söylenebilir. 2000 yılı öncesine kıyasla bu tüketim talebinde önemli bir artış ortaya çıkmıştır. Bu artışın temelinde Almanya'daki yüksek işsizlik ve ayrımcılık yatmaktadır.

Yine de ekonomik temeldeki yalnızlık ve yalnızlaştırılmışlık yanında pek çok toplumsal sorun da Türkiyeli nüfusun giderek içe kapanmasını getirmiştir.

Tüm bunlar bilindiği halde, Türkiyeli nüfusun "entegrasyon özürü" olduğuna ilişkin yorumlar ve yayınlar süregitmektedir. Öylesine ki, çoğu durumda "Türkler" in çocuklarını yüzmeye, okul gezilerine göndermediklerinden, kadınlarını dövdüklerinden yola çıkılarak "entegre edilemez" oldukları iddia edilmektedir. Örneğin bir hıristiyan-demokrat şöyle söyleyebilmektedir:

"Maalesef bazı ikinci ya da üçüncü kuşak çocuklarının ebeveynlerinden daha kötü Almanca konuşuklarını görmekteyiz. Bu arada içlerinde Türk işyerleri, doktorları, gazeteleri, avukatları vb. barındırarak kendilerine komple bir Türk altyapısı oluşturan büyük Türk mahalleleri Türklerin en azından **boş zamanlarında** tamamen Türklerden oluşan bir çevrede hareket etmelerine imkan vermektedir. Almanya'daki Türklerin hemen hemen yarısı **boş zamanlarında Türkçe konuşmaktadır**, bu ise küçük İstanbul'un olumsuz tarafıdır."

Görüldüğü gibi, "boş zamanları"nda Türkçe konuşan bir topluluğun "entegrasyon sorunu"ndan söz edilmektedir. Sanılmaktadır ki, Türkçe konuşan nüfus, boş zamanlarında Almanca konuşursa "entegrasyon" gerçekleşecektir. Bu, en açık ifadeyle, Türkiyelilerin "entegre" olabilmeleri için, rüyalarını bile Almanca görmeleri gerektiğidir.

Bugün Batı-Avrupa'da olmasa bile, Almanya'da Türkiyelilerin gittikçe gettolaştırdıkları, içlerine kapatıldıkları ve neredeyse tüm Alman yaşam alanlarından dışlandıkları bir gerçektir. Ancak bir diğer gerçek de, tüm zamanlarda Türkiyelilerin kendi ulusal kültürlerinin horlandığı, her durumda ayrımcılığa maruz kaldıkları ve Alman yaşam alanlarında sürekli rahatsız edildikleridir. Kendilerine bırakılan tek alan ise, dini ibadet ve camiler olmuştur. Amerikan emperyalizmi-

nin "yeşil kuşak projesi" kapsamında Almanya'daki dinsel faaliyetler alabildiğine serbest bırakılmıştır. "Komünizm tehlikesi" karşısında "dindar Türkler" başlı başına bir yedek güç olarak Türkiyeli nüfusun içinde var edilmişlerdir. Dinsel alanda gösterilen "tolerans", ulusal kültür alanında "sıfır tolerans" haline dönüştürülmüştür. Bugün ise, "entegrasyon özürü" nün gerekçesi dinsel inançta aranmaktadır. Bu, artık komünizme karşı "dindar Türk" ihtiyacının kalma-
dığının açık ifadesidir.

Ancak bugün Türkiyeli işçiler sorunu "müslümanlar" sorununa dönüştürülürken, "paralel toplum" adını verdikleri ilişkiler alanında "islamcı sermaye" nin egemenliğini de görmezlikten gelmeye çalışmaktadırlar.

"Asimile" olduğunu düşündükleri Türkiye kökenli insanlara bakarak "asimile etme" yöntemleri geliştirilmeye çalışılırken, "asimile" olanların nasıl devlet parasıyla bu dönüşüme uğradıklarını araştırma zahmetine bile katlanılmamaktadır. Yıllarca Alman kültür kuruluşlarından alınan paralarla ya-
şamlarını sürdüren bu "asimile Türkler" e bakarak geliştirilecek her yöntem, daha baştan başarısızlığa mahkumdur.

Yapılması gereken ise, Alman toplumsal yaşamından dışlananların, dışlanmışlıklarına yol açan koşulların ve önyargıların ortadan kaldırılmasıdır. "Yabancı kültürleri" Almanlara tanıtmaktan çok, Alman kültürünün ne olduğunun ortaya konulmasıdır önemli olan. Bunlar ise, "Alman leid kültür" ya da "Avrupa islamı" gibi zorla kabul ettirilmesi gereken bir "entegrasyon yöntemi"nden temelden farklıdır. Kürt ulusal sorununu yaşayan bir ülkenin insanlarına, "en iyi entegrasyon asimilasyondur" demenin, her türlü asimilasyonu meşrulaştırmak anlamına geldiği de unutulmaktadır.

Nasıl değerlendirilirse değerlendirilsin "yabancılar sorunu", her durumda demokrasisiyle övünen Avrupa'nın, demokrasiyi sınırlandırma çabalarının bir parçasını oluşturmaktadır. Eğitim ve kültür alanlarını ilgilendiren "entegrasyon" konusuyla doğrudan ilgili ülkelerin içişleri bakanlarının ilgileneceği de, bu gerçeğin açık ifadesidir. Avrupa Ordusu'nun kurulduğu bir aşamada, bunun anlamı, "demokrasi" adına demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlandırılması ve yer yer ortadan kaldırılması demektir. Bu da, Avrupa demokrasisinin, geniş anlamda burjuva demokrasisinin intihandır.

Piyasaların AKP Sevgisi Nereden İleri Geliyor?

AKP hükümeti kurulduğundan bu yana geçen iki yıl boyunca, gazete ve televizyonlarda piyasalara ilişkin “olumlu” haberlerin yer almadığı bir tek gün bile yoktur. Borsa “tarihi zirve”lerine sürekli yenilerini eklerken, ihracat “rekor” üzerine rekor kırmaktadır. Siyasal alanda ise, “win-win” denilerek, Kıbrıs gibi onyılların sorunlarının bir çırpıda çözüldüğüne ilişkin haberler yanında, MGK’nin “sivilleştirilmesi”yle “demokrasi” alanında nasıl büyük adımlar atıldığı haberleri tüm “medya”nın manşetlerini süslemiştir.

AKP hükümeti ile birlikte herşey öylesine iyi ve güzel gitmektedir ki, enflasyon “canavarı” yenilirken, dolar üç yıldır aynı seviyesini korumakta, üretimde büyük artışlar olmakta ve nihayetinde Türkiye ekonomisi, Çin ekonomisini bile geride bırakan “büyüme” oranlarına sahip olmaktadır.

Kasım ayı rakamlarına göre, ihracat 62 milyar doları aşarak “rekor” kıracakken, “mortgage”ın gelişinin müjdesi herkesin yuvasının yapılacağı umudu yaratmaktadır. Birkaç yıl içinde “mortgage” sayesinde evsiz-yurtsuz kimse kalmayacağı için, “konut sorunu” diye bir sorun da mevcut olmayacaktır. Türkiye geleceğe umutla bakabilir!

Bir de AB, müzakerelere başlama kararı alırsa “doğrudan sermaye yatırımları”nda meydana gelecek “patlama” işsizlik sorununu da tümenden ortadan kaldıracaktır!

Böylesine “güzel” ve “olumlu” gelişmeler

karşısında birkaç “müzmin muhalif”in sesine de kimse kulak vermeyeceğinden, AKP’nin ikinci, üçüncü ve belki dördüncü seçim zaferinin bugünden garanti olduğunu söyleyenler bile “kötümser” sayılmalıdır.

Böylesine “güzel” ve “olumlu” gelişmeleri sağlayan bir parti olarak AKP’nin piyasalarca sevilmesinde de şaşılacak bir yan bulunmamaktadır.

Ama gerçeklerin sunulanlardan farklı olduğunu bilenler için, piyasaların AKP sevgisinin nereden kaynaklandığı da pek belli olmamaktadır.

İhracat “rekor” üstüne “rekor” kırarken, ithalatın da “rekor” üstüne “rekor” kırdığına da fazlaca aldiran olmamaktadır.

Aşağıdaki tabloda görüleceği gibi, “rekor” kıran ihracat, ilk on ayda %30,7 artarak 50,5 milyar dolar olurken, ithalat %39,9 artarak 78,1 milyar dolar olmuştur. Bu durumda ilk on aydaki dış ticaret açığı 27,5 milyar dolardır. Böylece dış ticaret açığı, bir önceki yıla göre %60,7 büyümüştür.

Bu sayısal gerçeklere karşın, piyasalarda, “ne varmış yani, sonuçta dış ticaret açığı ne denli büyürse büyüsün, ekonomideki olumlu gelişmeler sürmektedir” denilmektedir. Piyasa “aktörleri”, her zaman olduğu gibi, rol keserek, gelişmelere “optimist” yaklaşmaktadırlar. Onlara bakıldığında, ortada kaygılanacak önemli bir olumsuzluk mevcut değildir.

(milyon \$)	2003 Ocak-Ekim	2004 Ocak-Ekim	Artış (%)
İhracat	38.688	50.567	30,7
İthalat	55.860	78.158	39,9
Dış Ticaret Dengesi	- 17.172	- 27.591	60,7

Piyasa “aktörleri”nin bu “optimizm”i karşısında, birşeylerin “olumsuz” olması gerektiğini düşünenler, yeniden “makro ekonomik dengelere” bakmak zorunda kalmaktadır. Bakılabilecek diğer bir “makro” ekonomik veri ise, dış ve iç borçlanma durumudur.

Ekim sonu itibariyle iç borçlar 225,6 katrilyon TL (153,4 milyar dolar) olmuştur. Haziran sonu itibariyle dış borç toplamı ise 148,2 milyar dolardır.*

AKP hükümeti kurulduğunda 145,3 katrilyon TL olan iç borçlar, 2003 yılında 194,4 katrilyona ve bugün %155 artarak 225,6 katrilyona yükselmiştir. Bu durumda AKP hükümetinin yıllık olarak 40 katrilyon TL iç borçlanma yaptığı görülmektedir. Faizlerin ve dolar kurunun fazla değişmediği bu dönemde iki yıl içinde gerçekleştirilen toplam 80 katrilyon liralık iç borçlanmanın “bir yerlere” gittiği de kesindir.

İşte piyasalarda görülen AKP sevgisinin bir bölümünü bu artan iç borçlanma oluşturmaktadır.

İhracatta görülen “rekorlar”ın arka planında bu iç borçlanma artışı yatmaktadır. Artan iç borçlanma yoluyla ihracatı teşvik primleri, vergi iadeleri ödenmektedir. Bunların da yıllık toplam miktardan 10-15 katrilyondur. Böylece yıllık olarak gerçekleşen iç borçlanma artışının %25’lik bölümü ihracat kesimine aktarılmıştır.

İkinci %25’lik bölüm ise, “duble yol” vs. yapımı olarak sunulan müteahhitlik hizmetlerine gitmiştir. Kalanı ise, yeni iç borçların faizlerini ödemek için kullanılmıştır.

GSMH’ya bakıldığında ise, 2003 yılında 239 milyar dolar iken, bu yıl 293 milyar dolar olacağı beklenmektedir. Buna göre, 2004 yılındaki GSMH artışı %22 olacaktır.

Burada yeniden ithalat ve ihracat rakamlarına geri dönersek, GSMH’da meydana gelen artışın (54 milyar dolar) yarısı (27 milyar dolar) ithalattan kaynaklanmıştır. Yani ülke içinde üretilmemiş, dolayısıyla ekonomik büyüme ile ilişkisi olmayan mal ve hizmetlerin karşılığıdır. Kalan 27 milyar doların

önemli bir bölümü ise, doların %40’lar seviyesine yaklaşan değer kaybından kaynaklanmaktadır.

Bu koşullarda, ekonominin iyiye gittiğine ilişkin piyasa söylemlerinin dayandığı ikinci olgu ise, ödemeler dengesindeki net hata/noksan kaleminde görülen **kaynağı belli olmayan para** girişleridir. Piyasaların AKP sevgisinin ikinci ve en temel bölümü de bu kaynağı belli olmayan paralardır.

Kaynağı belli olmayan para ise, “İslamcı sermaye”nin, özellikle Avrupa ülkelerindeki “dini bütün Türk vatandaşları”nı **dolandırarak** elde ettikleri paradır. Bu paralar Avrupa’dan İtalya, Ürdün ve Dubai’ye transfer edilmiştir. 2003 yılında “Saddam’ın paraları” olarak sunulan para girişinin kaynağı budur.

Ancak “İslamcı sermaye”, herhangi bir kapitalist gibi, sağlam zemine basmak ister. Bu nedenle saf bir AKP “sevgisi” ile elindeki tüm paraları ülkeye transfer etmesi beklenemez. Bu transfer için “sağlam zemin” bulunmadığı sürece, paraları yurtdışında tutacakları kesindir. Bugün “kira öder gibi ev satın almak” olarak sunulan “ipotekli konut kredisi” (**mortgage**) ellerindeki son paraların transferi için gerekli zemini oluşturmak üzere tezgahlanmaktadır.

“Mortgage” adıyla sunulan yeni ipotekli konut kredisi sisteminin “İslamcası” **Sukuk-u İcara**’dır.

2003 sonunda Maliye Bakanı Kemal Unakıtan tarafından sunulan sukuk-u icara, bazı “enstrümanlar”ın eksikliği nedeniyle bir yana bırakılmıştı. Bugün bulunan “enstrüman” mortgage olmuştur.

Piyasa “aktörleri” ve bunların “medya” sözcüleri tarafından mortgage olarak sunulan AKP’nin sukuk-u icara’sının en önemli özelliği, ikinci el ipotek piyasalarının oluşturulmasıdır. Amaç “dar gelirli”nin “yuvasını yapmak” değil, bu ikinci el ipotek piyasası aracılığıyla yeni bir rant kapısı oluşturmaktır.

Dini bütün “İslami sermaye” için faiz haram olmakla birlikte, varlıklara dayalı faiz “helal” olduğundan, gayri-menkul kredileri üzerinden alınan faiz de haram değildir. Sadece bu gayri-menkul kredilerinin faizlerinin, doğrudan değil dolaylı yoldan menkul kıymetlere çevrilerek elde edilmesi gerekmektedir. Bu yolla, “haram” “helal”e çevrilmiş olmaktadır.

AKP’nin mehteran takımının inancına göre, böyle bir “helal” yol bulunduğu tak-

* Hükümetler iç ve dış borç toplamına ilişkin verilerden fazlaca hoşlanmamaktadırlar. AKP hükümeti de, diğer hükümetler gibi, borç stokuna ilişkin bilgilerin gecikmeli olarak yayınlanmasını sağlamaktadır. Bu nedenle dış borç toplamına ilişkin sayılar, Hazine Müsteşarlığı’nın 30 Eylül tarihli duyurusunda yer alan Haziran ayına ilişkindir.

dirde, ülkeye 10 milyar dolar tutan bir "islami sermaye" girişi gerçekleşecektir. Bu paralar da ipotek piyasasına ait olacağından, "doğrudan sermaye girişi" olarak da sunulabilecektir. Böyle bir sunuş cari işlemler dengesindeki açığın kapatılmasına olanak sağlayacağından piyasaları da "rahatlatacak"tır.

Sukuk-u icara yoluyla "dar gelirli vatandaş"ın yuvası iki kez yapılacaktır.

Birinci "yuva yapma", 50 milyon, 150 milyon taksitle, "kira öder gibi ev sahibi olma" sunumu içinde, "dar gelirli vatandaş"ın 15-20 yıl süreyle faiz ödemek zorunda bırakılmasıdır. 15-20 yıl boyunca faizlerin değişmeyeceğine "iman"la bu işe giren "dar gelirli vatandaş", %15-20 faizle evsahibi olacağını düşünecektir. 35-45 metre kare "kutu gibi evlerin" sahibi olunurken, aylık 50 milyonluk taksidin beşte biri faiz, kalanı ana para ödemesi olacaktır. Ancak işin "püf noktası", tüm ödeme zamanı içinde piyasa faizlerinin ve enflasyonun belirlenen oranların üzerine çıkmayacağına varsayılmasıdır. Bırakalım Türkiye'yi, dünya ekonomisinin bile gelecek yirmi yılda düzenli ve istikrarlı olacağına ilişkin hiç bir garanti mevcut değildir. Ortaya çıkabilecek herhangi bir kriz durumunda sistem tümüyle çökecektir. Bu durumda, "dar gelirli vatandaş"ın ipotekli "kutu gibi evi"ne el konulacaktır. Sistem gereği, o güne kadar ödediği paralar da "kira"ya sayılacağından geriye hiçbir ödeme de yapılmayacaktır.

Yine de bu işe giren "dar gelirli vatandaş", en azından eve el konulana kadar 50 milyon kirayla oturduğunu düşünerek kendisini teselli edebilecektir. Tabi birikmiş faiz faturası önüne konulana kadar.

"Dar gelirli vatandaş"ın yuvasının ikinci yapılışı ise, sistemdeki tüm ikinci piyasa işlemlerine konu olan menkul kıymetlerin devlet garantisi altına alınmasıdır. Bu nedenle, meydana gelecek tüm haciz işlemlerinde, ipotek kağıdı sahipleri parayı, devlet de boş binayı geri alacaktır. Tıpkı bankaların özelleştirilip daha sonra devlet tarafından el konulması olayında olduğu gibi.

Bu ikinci yuva yapma durumunda, ipotek kağıdı sahibi olan tüm "islami sermaye"nin alacakları devlet bütçesinden karşılanacaktır. Bu da, "dar gelirli vatandaş"a yol, su, elektrik vs. şeklinde değil, vergiler şeklinde geri dönecektir.

Diğer yandan ise, "islami sermaye" dev-

let iç borçlanma senetlerinin faizlerine eşdeğer bir faizi "kâr" adı altında alacaktır. Böylece Türkiye'deki yüksek reel faizlerden onlar da nasiplerini almış olacaklardır. Tek farkla ki, uluslararası para-sermaye bunu faiz adıyla alırken, onlar "helal" kâr olarak alacaklardır.

Devlet garantisi altında yapılacak bu işlemlerin sonucu ise, devletin iç borçlanma faiz oranlarından dış borçlanmaya gitmesidir. Bugün ortalama %15 olan reel faiz, "islami sermaye"ye devlet ve kur garantisi verilerek kâr adı altında aktarılacaktır.

Bugün yerli ve yabancı (ki buna "yurtdışında yerleşikler" demek daha doğrudur) "islami sermaye", tarihlerinde hiç olmadık bir biçimde kredi, yatırım ve ticaret olanağına kavuşmuştur. T. Özal döneminde ekonominin liberalleştirilmesiyle birlikte ortaya çıkan yeni zenginlerin 2000 ve 2001 krizleriyle birlikte tasfiye olmalarıyla boşalan alanlar "islami sermaye" tarafından doldurulmaktadır. Dışişleri bakanlığının ticaret müşteşarlıkları aracılığıyla kurulan ihracat ve ithalat bağlantıları "islami sermaye"nin ticaret alanındaki gücünü daha da artırmıştır. Gıda sektöründe iç pazardaki egemenlikleri, Avrupa'ya yapılan ihracatla yeni egemenlik alanları oluşturmaya başlamıştır.

Düne kadar bay %5 Ertuğrul Özkök'ün "siyah laptoplu" "yuppiller"inin ithalat alanındaki gücü önemli ölçüde kınlanmış, "yeşil sermaye" temsilcileri her türden ithalat işleminin yeni elemanları haline gelmişlerdir. Jöleli saçlı, çizgili takım elbiseli, Almanya'daki Milli Görüş saflarında yetişmiş ve Dubai'de pratik yapmış bu yeni "islami yuppiller"ın uzmanlık alanı ise, devlet bürokrasisiyle ticari faaliyetler yürütmektir. En büyük avantajları ise, Avrupa'daki "müslüman kardeşler"ın ellerinde bulunan milyarlarca Euro'luk kişisel tasarrufları kolayca yönlendirebilmeleridir.

"İslami yuppiller"ın diğer bir uzmanlık alanı da, eski deyimle "hayali ihracat"tır. Tüm devlet kurumları denetimleri altında olduğundan, bunların gerçekleştirdiği "hayali ihracatlar"ın açığa çıkartılması da oldukça zor olmaktadır. Ancak eski tarzda "hayali ihracat" yapmadıkları ve "medya"nın desteğine sahip oldukları için, yaptıkları yolsuzlukların açığa çıkartılması da olanaklı değildir.

Bugün "islami yuppiller"ın buldukları "hayali ihracat" yöntemi, kalitesiz ve kullanışsız Çin mallarının ithalatı ve ihracatıdır. (Re-

exportun yeni bir biçimi.)

Ticaret, gümrük ve maliye bürokrasisini denetim altında bulundurdıklarından, Çin'de üretilen tüketim malları, "ara mallar ithalatı" olarak ülkeye girmektedir. İthal edilen "ara mallar", ülke içinde "işlenerek" ihraç edilmektedir. Gerçekleştirilen ihracattan vergi iadeleri alınarak ilk vurgun gerçekleştirilmektedir.

Vurgunun ikinci ayağı ise Avrupa, özel olarak da Almanya olmaktadır. İhraç edilen mallar Almanya'daki Milli Görüşçü "işadamları" aracılığıyla toptan pazarlanmaktadır. Burada ortaya çıkan KDV'ler üçüncü kişiler tarafından vergi iadesiyle tahsil edilmektedir.

Böylece ucuz, kalitesiz ve hiçbir kullanım ve ticari değere sahip olmayan mallar üzerinden %35'lere varan oranda vergi iadeleri alınabilmektedir. Vergi iadesi dolandırıcılığına konu olan mallar "ara mallar" olarak ithal edildiğinden, yapılan işlemlerle "üretmiş mal" haline dönüştürüldüğü için ortada re-export konusu olabilecek bir iz de kalmamaktadır.

Özellikle cep telefonu gibi "yüksek teknoloji malları" alanında yapılan bu dolandırıcılıklarla elde edilen KDV gelirleri İtalya, Ürdün ve Dubai üzerinden ülkeye transfer edilmektedir. Transferler, "faizsiz bankacılık" ya da "İslami kredi" adı altında yapıldığı oranda kayıtlara geçmekle birlikte, ödemeler dengesindeki net/hata noksan kaleminde ortaya çıkan kaynağı belli olmayan döviz girişleri olarak kayıt dışı kalmaktadır.

Şüphesiz tüm bu gelişmeler döviz piyasalarında olduğu kadar, ticaret ve kredi alanlarında da belli bir canlanmaya neden olmuştur. Düne kadar tümüyle "sistem dışında" yer alan "İslami sermaye" kaynakları (ister ihracat dolandırıcılığıyla, ister yurtdışında çalışan "dindar Türk vatandaşları"nın kandırılması yoluyla elde edilmiş olmasının önemi yoktur) "sistem"e dahil edilmiştir. Bu da piyasalarda AKP sevgisini aşka dönüştürmeye yetmektedir.

Bu durum karşısında, yine de "olsun" diyenler çoktur. Bunlara göre, önemli olan ekonomiye yeni kaynakların girmesidir. Bu sayede piyasalar canlanmıştır. Dolayısıyla "üzümü yiyip bağı sormamak" gerekir.

Oysa her sermayeleştirilmiş para gibi,

"İslami sermaye"nin parası da belli bir kâr elde etmek durumundadır. Kâr ise, her durumda karşılığı ödenmemiş emekten ve bu emeğin sanayici kapitalist tarafından male-dilmesinden gelir. Ülke içinde hayali üretim artışları bir yana bırakıldığında, önemsenemeyecek bir üretim mevcut değildir. Dolayısıyla ülke içindeki üretimden elde edilen artı-değer miktarı çok düşüktür ve değil "İslami sermaye"nin, diğer para-sermayelerin ("sıcak para") kârlarını bile karşılayamayacak düzeydedir. Bunun anlamı ise, iç ve dış borçların sürekli büyümek zorunda olmasıdır. Ekonomiyle az çok tanışıklığı olan herkesin bildiği gibi, bu artan borçlanma "döndürülemez" boyuta ulaştığında kriz kaçınılmaz olur. Bugün borçların "döndürülebilirliği"nde "sıcak para", yani kısa vadeli sermaye girişlerinden daha çok, "İslami sermaye"nin kayıtlı ve kayıtsız girişleriyle sağlanan dövizler öne geçmiştir.

Dünya ekonomisinde meydana gelecek gelişmeler karşısında artan kriz riskini büyüten ana etmen de, "İslami sermaye"nin her an herşeyini kaybetme korkusudur. AKP hükümetinin varlığına dayanan "güven"leri, içerden alacakları "tıyo"ya dayanan bir güvendir. Bu nedenle, yeni krizin, AKP içinde başlayacak bir paniğin sonucu ortaya çıkma olasılığı daha yüksektir. Bu kriz oluşumundan, AKP içinden "tıyo" alamayacak olan piyasa "aktörleri"nin büyük kayıplara uğrayacağı da kesindir. Alacakları her türden "pozisyon" kendilerini kurtaramayacaktır. Sonuçta, ellerinde kalan AKP sevgisi olacaktır.

Kriz riskini artıran diğer bir faktör ise, Avrupa'da faaliyet yürüten "İslami sermaye"nin "müslüman cemaatler"le olan ilişkisidir. Avrupa'da bu "cemaatler"e karşı yaptırımların uygulamaya sokulması "saadet zinciri"nin bir halkasının kopmasına neden olacaktır.

Yine de bu süreçten en zararlı çıkacak kesim bizzat "İslami sermaye"nin kendisi olacaktır. Panik halinde, paralarını Ürdün ve Dubai'ye taşımaya kalkışmaları bile bu sonucu değiştirmeyecektir. Bu da, tüm para ticareti deneyimini tefecilikten edinmiş bir kesimin, uluslararası para-sermaye karşısında yeni bir yenilgisi olarak tarihe geçecektir. Bu aşamada "kahrolsun emperyalizm" demek bir işe yaramayacaktır.

KURTULUŞ CEPHESİ'nden Çağrı

İşçiler,
Köylüler,
İlerici, Yurtsever ve Demokrat Tüm Halkımıza!

Yıllardır başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere, tüm emperyalist ülkelerin sömürsü ve talanlar, bir yandan ülkemizin her türlü varlığını tüketirken, diğer yandan tüm çalışanlar gittikçe daha da yoksullaşmaktadır. Her türlü yolsuzluk, rüşvet, suistimal, dolandırıcılık, çürümüşlük yaşantımızın neredeyse ayrılmaz bir parçası olmuştur. AKP hükümeti “yolsuzlukla mücadele” paravanası altında yeni yolsuzluklar tezgahlamaktadır.

Yıllar boyu bizlerin ürettikleri ile varedilen KİT'ler, “özelleştirme” söylemiyle el çabukluğuyla bir avuç zengini daha da zengin etmek ve emperyalist tekellere yeni kârlar sağlamak amacıyla yok pahasına satılmış ve satılmaya devam etmektedir. Ve “özelleştirilenler”, “içi boşaltıldıktan” sonra yeniden “devletleştirilmektedir”. Bu işlemlerle milyarlarca dolar, emperyalist tekeller ile onların işbirlikçilerine devredilmiştir.

Kendi düzenlerinin “yıkılamaz”lığının yıllarca propagandasını yapanlar, ülke yönetimini tümüyle IMF ve Dünya Bankası'na devretmişler ve her türlü karar bunlar tarafından alınır olmuştur. İşçi ücretlerinin düşmesi ve tarım ürünlerine devlet desteğinin kaldırılması karşısında kendi bireysel zenginliklerinin artacağını düşünenlerin ise, son krizle birlikte nasıl büyük kayıplara uğradığını hep birlikte yaşayıp gördük. Borsa ile zengin olacağını uman “laikler”, bugün şeriatçı AKP iktidarı ile borsanın yükselmesinden medet umar hale gelmişlerdir.

Solun sol olmaktan çıkartıldığı, devrimciliğin legalizmle tasfiye edilmeye çalışıldığı bir ortamda, Amerikan emperyalizmi daha da pervasızlaşmıştır.

“İlımlı islam” görünümü altında şeriatçı AKP iktidarı ise, “askeri darbe” korkusuyla emperyalizminin her dediğini yaparken, bir avuç “islamcı sermaye”nin çıkarı için “müslüman kardeşleri”nin kanı üzerinden yeni pazarlar bulma peşindedir.

Onlar, trilyonlar harcayarak, istedikleri yalanı yazdırabilecekleri, istedikleri yalanı söyletebilecekleri, istedikleri görüntüleri gösterebilecekleri onlarca gazete ve televizyon sahibidirler.

Onların, binlerce tankına, topuna, askerine, gazetelerine, televizyonlarına karşı, bizlerin, sadece devrime olan bağlılığımız ve devrimci bilincimiz vardır.

Bizler, onlar gibi, milyarlarca dolara, silaha sahip değiliz. Elimizdeki her türlü araçla, onlara karşı savaşmanın gerekli olduğunu söylüyor ve bu amaçla mücadele ediyoruz.

Binlerce silahımız, milyonlar satan gazetelerimiz yok, ama onların tüm zenginliklerini ve güçlerini ellerinden alacak olan yine bizleriz.

Bizler, işçiyiz,
Bizler, köylüyüz,
Bizler, emekçiyiz.

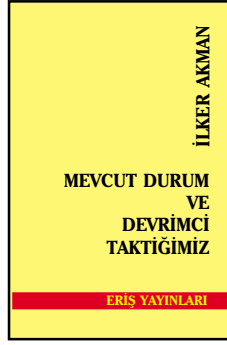
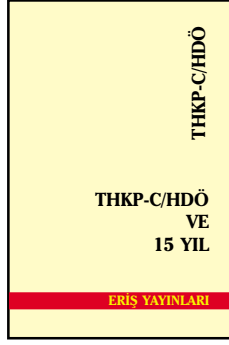
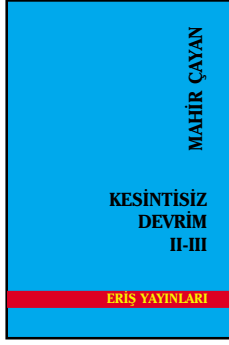
Ve mücadelemiz devrime kadar, kurtuluşa kadar sürecektir.

Bugün sizleri, bir kez daha, Türkiye devrimci mücadelesinin geliştirilmesi ve yükseltilmesi için, maddi ve manevi her türlü desteğinizi ve katkınızı vermeye çağırıyoruz.

Bu zorlu mücadelede, hepinizin, hepimizin küçük büyük demeden yapacağı çok şey vardır.

Zafer Bizim Olacaktır!

ERİŞ YAYINLARI

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com

www.kurtuluscephesi.org

www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

